

ความประทับใจแรกหลอกเราได้เสมอ

เจ็ดปีก่อน

ความประทับใจแรกสำคัญที่สุด และมีอาชีพทางด้านเลขานุการเช่นเธอมาไม่พลาตที่จะสร้างภาพลักษณ์อันน่าประทับใจมอบให้ แก่ว่าที่เจ้านายคนใหม่

เธอไม่เลือกสวมกระโปรงที่ดีแต่กรุบกราย แต่เลือกชุดเก่งซึ่งเป็นเสื้อสูทเข้ากับกางเกงที่ทะมัดทะแมง เคลื่อนไหวคล่องตัว เธอเข้าร้านทำผมตั้งแต่เมื่อวาน สระให้หอม ใตริให้ตรงเพื่อที่จะมัดรวบเป็นหางม้าสุภาพ แต่ไม่เกะกะ การแต่งหน้าก็เช่นกัน เธอไม่ได้มีความสามารถพิเศษในด้านนี้ แต่เธอรู้ว่าจะทำอย่างไรให้ออกมาเหมาะสมกับบุคลิกและหน้าตาแบบไทยแท้ของเธอ ไม่จัดจ้านเกินไป หรือจัดชิดเกินไปสำหรับการเดินเข้ามารับการสัมภาษณ์งาน

ตรงข้าม...เขาจะคิดต่างจากเธอ

“ขอโทษที่ครับ เมื่อวานผมทำงานดึกไปหน่อย” การกล่าวขอโทษหลังจากหาวิธีหาหน้าคนอื่นไม่ได้ช่วยให้ความรู้สึกของคนฟังดีขึ้น แต่รอยยิ้มกว้างขวางของเขาช่วยได้

ดูเหมือนจอมทัพจะหลุดออกมาจากนิยายสารวิยรุ่นมากกว่าที่จะเป็นเจ้าของบริษัทที่มีเงินหมุนเวียนในบัญชีหลักล้าน แต่เธอมาเตือน

ตัวเองว่าเป็นธรรมดาของคนที่ได้ชื่อว่ารุ่นใหม่ไฟแรง

เนื่องจากเป็นหน้าที่ของว่าที่เลขาฯ ที่จะต้องรู้จักเจ้านายของตน ดังนั้นข้อมูลของเขาที่เธอหาได้จากอินเทอร์เน็ตจึงช่วยให้เธอยอมรับคำขอโทษจากเขาได้อย่างเป็นธรรมชาติ เขาอายุเพียงยี่สิบปี เด็กหนุ่มอายุเท่าเขาหลายคนยังเรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย และส่วนใหญ่ยังพึ่งพาการเงินจากทางบ้าน แต่เขาสามารถสร้างธุรกิจให้ประสบความสำเร็จได้ ไม่แปลกที่จะคิดนอกกรอบ แต่งตัวไม่คำนึงถึงความเหมาะสมไปบ้าง

ดังนั้นเธอจึงไม่ค่อยแปลกใจนักกับการที่เขาโผล่เข้ามาในห้องประชุมเล็กสำหรับสัมภาษณ์งานด้วยเสื้อยืดกางเกงยีน ซึ่งเธอค่อนข้างแน่ใจว่ามันยังไม่ผ่านการซักหลังจากการใช้งานล่าสุด รองเท้าผ้าใบยี่ห้อดัง แต่ไม่ช่วยอะไรเลยเพราะถุงเท้าไม่เข้าคู่กัน ซึ่งเธอเห็นแลบออกมาจากชายกางเกงที่สั่นเกินไป ควรมีใครบอกจอมทัพว่าแฟชั่นเขาเต๋อไม่เข้ากับถุงเท้าที่ยาวเลยตาตุ่ม แต่นั่นควรเป็นงานของแม่หรือเมียที่จะทำหน้าที่ดูแลเรื่องส่วนตัวให้เขา และอสมามาไม่ได้มาสัมภาษณ์งานเพื่อทำหน้าที่นั้น เธอมาสมัครงานในตำแหน่งเลขานุการทั่วไป ซึ่งมีขอบข่ายที่จะดูแลเฉพาะเรื่องงานเท่านั้น

ความไม่พึงพอใจที่มีต่อเสื้อผ้าไม่ครอบคลุมไปถึงใบหน้าของเขาด้วยเนื่องจากของเลขาฯ ผู้บริหาร อสมาบพบเจอคนมาหลากหลายระดับ จอมทัพจัดอยู่ในระดับคนหล่อตั้งแต่แรกเห็น เขามีผิวขาวจัดตามแบบคนไทยเชื้อสายจีน ดวงตาไม่ได้กลมโต แต่มีสองชั้น รวมเข้ากับขนตายาวเป็นแพกี้เกือบจะเรียกได้ว่าชายหน้าหวานทีเดียว ยังดีที่เขามีรูปร่างสูงโปร่งแบบนักกีฬา มาช่วยให้ดูสมชายขึ้น

แต่สิ่งที่อสมาซึ่งมีความเป็นมืออาชีพสูงมองกลับต่างออกไป เธอไม่ได้น้ำลายหกใส่เขาเพียงเพราะเธอมาสมัครตำแหน่งเลขาฯ แต่เพราะเธอบังเกิดความรู้สึกเหมือนมองน้องชายที่ต้องการให้คนดูแล

อาจเพราะอายุที่ต่างกันสามปี อาจเพราะการวางตัวของเขา และอาจเพราะเขาดูอ่อนเพลียน่าสงสาร สรุปคือ มองหน้าจอมทัพเพียงหนึ่งนาที อสมาก็มองทะลุความหล่อเหลาไปเห็นความอ่อนล้า

“ถ้าคุณไม่สะดวก ฉันมาสัมภาษณ์งานวันอื่นก็ได้ค่ะ” เธอคิดว่าห้ามมือตัวเองที่จะเอื้อมไปตบปากเขาแล้วบอกให้กลับไปนอนพักผ่อนเอาไว้ได้ แต่คงห้ามแหวดาสงสารเห็นใจหนุ่มน้อยที่โหมงานจนไม่หลับไม่นอนเอาไว้ไม่อยู่

“ไม่เป็นไรครับ ผมไม่ไหว ขอขอบคุณนะครับ ที่จริงผมต้องขอโทษด้วยที่ให้ใครรอ” คำพูดของเขาเป็นไปตามมารยาท แต่ก็เช่นเดียวกันกับเธอที่เขาผลอหลุดสายตาแสดงความซาบซึ้งออกมา

น้องชายคนนี้น่ารักจริงๆ ถ้าได้ร่วมงานกับน้องชายที่น่ารักขนาดนี้ เธอจะคอยเตือนให้เขาได้พักผ่อนอย่างเหมาะสม อสมาลืมไปเลยว่าเมื่อครู่เธอเพิ่งจะบอกตัวเองไปว่าเลขาฯ มีหน้าที่ช่วยเหลือเจ้านายเพียงเรื่องงาน ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว แต่ดูเหมือนว่าจอมทัพเองก็ลืมไปเช่นกัน จึงเอ่ยคำถามเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของเธอออกมา

“คุณพักที่ไหนครับ” จอมทัพถามคำถามที่อสมาดูแล้วไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับคำถามสัมภาษณ์ ยกเว้นเธอจะได้ทำงานที่นี่

“ถึงบ้านของฉันจะห่างจากที่นี่มาก แต่ฉันสามารถเข้างานได้ตรงเวลาค่ะ และการมีบ้านห่างจากที่ทำงานก็ช่วยให้ฉันได้เดินทางเปิดโลกทัศน์ใหม่ๆ ทุกเช้า” อสม่าใช้คำพูดที่ดูฉลาดในความคิดของเธอ

สำนักงานแห่งนี้เป็นอาคารสำนักงานให้เช่าขนาดเล็กที่มีพนักงานทั้งหมดรวมแล้วไม่ถึงสิบคนก็จริง แต่มีอัตราการเติบโตสูง หากมีส่วนร่วมตั้งแต่ในระยะเริ่มต้น เธอจะเป็นบุคลากรคนสำคัญของที่นี่ในอนาคต แลกกับการเดินทางไกลไม่นับว่าเดือดร้อนจนเกินไป

“แนวคิดดีมากครับ ผมว่าการที่คนเราใช้เวลาระหว่างเดินทางสังเกตสิ่งรอบตัวช่วยให้เรามีไอเดียใหม่ๆ” คำชมใครก็ชอบ จอมทัพ

พูดไป อสมาก็ยิ้มรับไป แต่ชะงักค้างไปหนึ่งจังหวะในคำพูดต่อมา

“เพียงแต่ที่พักของผมอยู่ใกล้ๆ นี่เอง ครอบครัวของผมถือหลัก ตื่นแล้วทำงานได้เลย อย่าไปเสียเวลาเดินทาง โรงงานของแม่ผมกับ บ้านอยู่ในรั้วเดียวกัน ห่างแค่โรงจอดรถกัน ตื่นขึ้นมาก็ทำงานได้ทันที”

‘แล้วจะไม่อาบน้ำแปรงฟันหน่อยหรือ ว่าแต่คุณอาบน้ำแปรงฟัน หรือยัง ระวังแมงกิ้งก่าฟันนะน้องชาย’ เป็นคำถามที่อสมามาไม่โผล่ ออกไปอย่างเง่ๆ

คนเรามีรอยแปดจำพวก พันแปดนิสัย และที่สำคัญคำพูดของ อสมามาเพียงแต่เป็นการกล่าวให้ดูดีเท่านั้น หากได้งานที่นี้ เธอก็คงย้าย จากห้องเช่าเดิมมาอยู่ใกล้ๆ ถึงค่าเช่าห้องเขตนี้จะแพงกว่าค่าครองชีพ ขึ้นต่ำคุณสามสิบวัน แต่เงินเดือนที่เธอเรียกสูงพอจะอำนวยความสะดวกให้ตัวเองได้ แล้วก็เป็นอย่างที่จอมทัพบอก ตื่นมาทำงานเลย ย่อมดีกว่าเสียเวลากับการเดินทาง แน่نونว่าเธอจะอาบน้ำแปรงฟัน ก่อน

“ที่ผมพูดตะกี้อาจจะเสียมารยาทไปสักหน่อย เพียงแค่อยาก ถามว่าคุณสนใจจะย้ายมาอยู่ใกล้ๆ ที่นี้ไหมครับ ผมมีห้องเช่าว่างอยู่ ช่างๆ ห้องผม เพอร์เนเจอร์ครบ คุณย้ายมาอยู่ได้เลย”

“คุณตกลงจ้างงานฉันแล้วหรือคะ” อสมาดูประหลาดใจไม่ได้ หญิงสาวไม่สนใจในคุณสมบัติของตนเอง แต่เธอเพิ่งจะคุยกับ เขาได้ไม่ถึงสิบนาที ตอบคำถามไปเพียงไม่กี่ข้อ ซึ่งค่อนข้างไร้สาระ มากในสายตาเธอ เช่น เลือกกินข้าวกลางวันร้านไหนไหน ถ้าไม่มีร้าน ที่ชอบกินร้านไหนแทน แล้วอู่อู๊ๆ เขาก็พูดถึงที่พัก กับจะส่งต่อห้องเช่า ที่ว่างอยู่ให้เธอ

“จ้างสิครับ และอยากให้คุณเริ่มงานทันทีที่พร้อม ผมต้องขอ บอกว่าผมประทับใจในตัวคุณมาก แบบทดสอบทางด้านภาษากับ คณิตศาสตร์ที่ให้คุณทำ มีแค่คุณคนเดียวที่ทำงานเสร็จหมด และเป็น

คนเดียวด้วยที่ตั้งใจทำ ผลคะแนนด้านคณิตศาสตร์ของคุณออกมาสูง เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มทีเดียว”

เขาบอกอ้อมๆ ว่าคนส่วนใหญ่ไม่ยอมสิ้นเปลืองเวลาและสมอง เช่นเธอ ซึ่งเธอไม่คิดว่าเขาประหลาดว่าเธอเฝ้ายอมทำสิ่งที่คนอื่นมองว่าเป็นเรื่องเหลวไหลเสียเวลา มั่วๆ ไปก็พอ ดังนั้นถือว่าทั้งหมดเป็นคำชม

“ขอบคุณนะคะ” จะให้เธอตอบอะไรมากไปกว่านี้ เลขาฯ ที่ดี ต้องสุภาพ

“คนอื่นคงมัวคำตอบเอา ไม่มีใครเขาตอบกันจริงจังหรอกครับ แต่ที่เอาไปให้คุณทำก็เพราะฝ่ายบุคคลดันเชื้อที่เจ้ของผมบอกว่ามันเป็นข้อสอบคัดคนเข้าทำงานในต่างประเทศ” เขายังย้ำเรื่องเดิม และเธอเริ่มคิดได้ว่าเขาไม่เห็นด้วยกับการให้ทำข้อสอบนัก แต่ถึงจุดนี้เธอจะทำอะไรได้ นอกจากยิ้มรับ

“เป็นหน้าที่ของคนสมัครที่ควรทำตามเงื่อนไข แต่สมัยนี้คนเรามักมีความอดทนน้อยค่ะ” นานครั้งอสมาถึงจะแสดงความเห็นส่วนตัวออกไป อาจเพราะสีหน้าท่าทางของจอมทัพมีความจริงใจ หรือไม่เธอก็เหลืออดกับแบบทดสอบที่ว่า

เป็นครั้งแรกในชีวิตการสมัครงานที่อสมาเจอการทดสอบแบบปรนัยสองร้อยห้าสิบข้อเพื่อทดสอบความสามารถทางด้านคณิตศาสตร์ สามร้อยข้อเพื่อทดสอบความสามารถทางด้านภาษา มีอัตนัยอีกห้าสิบข้อสำหรับความรู้ทั่วไปและประเมินทัศนคติ ถึงเธอจะเผื่อเวลามากกรอกข้อมูลสมัครงาน แต่ไม่นึกว่าจะต้องใช้เวลาลดลงช่วงเช้าเพื่อทำข้อสอบราวกับจะเตรียมตัวเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา

อสมาเตือนตัวเองว่าการทำงานที่ใหม่ก็เหมือนกับการเข้าเรียนที่ใหม่ มีอะไรให้ต้องเรียนรู้อีกมากมาย ไม่รู้ว่าด้วยหลักการมองโลกในแง่ดีเช่นนี้หรือเปล่าจึงได้งานทันที ดังนั้นสิ่งที่เธอต้องรอบเป็นอันดับต่อไปก็คือเรื่องอัตราค่าจ้าง รวมไปถึงค่าเช่าห้อง

“ขอเสียมารยาทถามเรื่องรายละเอียดในการทำงานกับค่าจ้างได้ไหมคะ” หญิงสาวเอาเรื่องงานขึ้นก่อนเรื่องเงิน แม้ความสำคัญของมันสำหรับเธอจะสลับกันก็ตาม

“ขอช่วยการทำงานตามที่ลงไว้ในเว็บเลยครับ อย่างที่เห็น ผมเป็นคนง่าย ๆ เรามาเป็นเพื่อนกันดีกว่า ค่าจ้างผมเพิ่มให้คุณอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ อืม...เอาเป็นเท่าที่คุณกรอกก็ได้ แถมเป็นห้องเช่าแทน”

เธอกรอกตัวเลขเงินเดือนสามหมื่นห้าพันบาท ยี่สิบเปอร์เซ็นต์คือเจ็ดพันเพราะมีประสบการณ์เป็นเลขานุการของผู้จัดการบริษัทข้ามชาติมาเพียงสามปี ค่าเช่าห้องกลางกรุงพร้อมเฟอร์นิเจอร์เช่นนี้ไม่ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นห้าพันบาท หน้าซ้ำเธอยังประหยัดค่าเดินทางอีกประมาณวันละห้าสิบบาท ค่าเช่าห้องเก่าอีกห้าพัน รวมแล้วเธอได้กำไรหลายบาท คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ก็...

อสมานิใช่คนงก แต่เธอละเอียดในเรื่องตัวเลข หลังคำนวณเงินออกมาอย่างว่องไว เธอก็ยิ้มรับผลกำไรที่ได้ แต่เก็บความละโมภเอาไว้ในใจ เพียงส่งยิ้มขอบคุณให้จอมทัพ

“ขอบคุณมากค่ะคุณจอมทัพ ถ้าอย่างนั้นฉันพร้อมเริ่มงานวันจันทร์หน้าค่ะ ขอเบอร์โทรศัพท์ส่วนตัวของคุณเพื่อย้ายของเข้าไปในห้องวันพรุ่งนี้ ไม่ทราบว่าเป็นการรบกวนวันหยุดหรือเปล่า”

หญิงสาวเคยชินกับการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพจึงวางแผนการล่วงหน้า ถึงเขาจะอยากให้เริ่มงานทันที แต่วันนี้เป็นวันศุกร์ เสาร์-อาทิตย์เธอทำเรื่องย้ายของไปห้องใหม่ได้เลย ซึ่งขึ้นอยู่กับเจ้าของห้องด้วย

“ด้วยความยินดีครับ อะไรก็ได้ที่จะทำให้คุณมาร่วมงานกับผมไวขึ้น” แล้วเขาก็ก้มหน้าเขียนวันเริ่มงานของเธอลงในเอกสาร ก่อนจะเงยหน้าส่งยิ้มกว้างกว่าเดิมให้

“วันจันทร์เป็นวันเกิดของคุณพอดีเลยนี่นา ผมขอสุขสันต์วันเกิด

ให้คุณล่วงหน้าครับ”

วันคล้ายวันเกิดสำหรับอสมาก็คือวันหนึ่ง มีประโยชน์ตรงที่เธอจะได้คุบองส่วนลดอภิณัฏฐการจากห้างร้านต่างๆ ที่เธอเป็นสมาชิก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะไม่ยินดีรับคำอวยพรวันครบรอบอายุยี่สิบสามปีจากจอมทัพ

“ขอบคุณมากค่ะ ดีใจที่ได้ร่วมงานกับคุณนะคะ”

“ผมต่างหากที่ควรดีใจที่ได้มีเลขาฯ อย่างคุณ...”

เหมือนเขามีอะไรจะพูดต่อ แต่เสียงร้องโครกครากขัดจังหวะเอาไว้ คนฟังอยากจะแสร้งทำเป็นไม่เข้าใจ แต่อาจเพราะความสงสารเจ้านายที่เหมือนน้องชายข้างบ้าน ทำให้ออสม่าหำปากเอาไว้ไม่ไหว

“ไปกินข้าวกันไหมคะ” เป็นครั้งแรกที่อสม่าพูดโดยไม่ทันได้คิด และคำถามนี้ชวนให้คิดลึกเป็นอย่างมาก

เธอกังวลใจอย่างหนักว่าเธอจะแปลเจตนาของเธอเป็นอื่น เพราะมันเป็นไปได้ทั้งการพยายามตีสนิทเกินควร หรืออาจจะมองไปถึงการพยายามทอดสะพาน ทั้งที่อสม่าแค่เป็นห่วง กลัวน้องชายที่อ่อนล้าคนนี้จะย่าแยะเอา เพราะดูเหมือนว่าจอมทัพจะดูแลตัวเองไม่เป็นเลย

“ก็ดีครับ ผมยังไม่ได้กินอะไรเลยทั้งวัน พอดีในห้องไม่มีของกิน”

ความสามารถพิเศษทำให้ออสม่าเหลือบตามองนาฬิกาข้อมือได้อย่างรวดเร็วและแนบเนียน เข็มสั้นใกล้จะชี้เลขห้า แสดงว่าผู้ชายตรงหน้าไม่ได้กินอะไรเลยทั้งมือเช้าและมือกลางวัน ทั้งๆ ที่ใกล้จะถึงเวลามือเย็นเต็มที

“ไปค่ะ เราไปหาอะไรง่าย ๆ กินกัน”

ง่าย ๆ ที่ว่าก็คือเข้าร้านอาหารตามสั่งร้านแรกที่พบ เพื่อเธอจะได้มีอาหารตกถึงท้องโดยเร็ว น่าเสียดายที่เธอยังไม่ทันได้รับหน้าที่เลขาฯ เต็มตัว อสมาก็พบเจอโจทย์ยากเสียแล้ว เพราะจอมทัพไม่มีความสามารถใดๆ ในการดูแลตัวเองในช่วงอดนอนเลย

ระหว่างอยู่ในร้านอาหารตามสั่ง เธอต้องเตือนให้เขาสั่งอาหาร ก่อนเขอลืมกลับ เธอต้องจับมือเขาที่กำลังจะตักน้ำส้มสายชูราดลงบนกะเพราไก่ไข่ดาวเพราะนึกว่าเป็นน้ำปลา เธอต้องสั่งข้าวผัดกุ้งเชียงใหม่ให้เพราะเขาลืมบอกแม่ครัวไปว่ากินเผ็ดไม่ได้ ก่อนหน้านั้นก็ต้องหากระดาษชำระมาให้เพราะเขาน้ำมูกน้ำตาไหลจากความเผ็ด จากนั้นเธอต้องไปหายาลดกรดในกระเพาะให้เขาเพราะเขาไม่ได้กินอะไรมานาน แต่พอกินก็กินอาหารเข้าไปเยอะ ทำให้ปวดท้อง

แทนที่จะไปดูห้องที่จะย้ายไปอยู่พุงนี้ อสมาลัยได้ไปวันนี้แทน เพราะต้องดูแลจอมทัพไม่ให้ตายระหว่างทางเนื่องจากความสามารถในการดูแลตัวเองของเขาเข้าข่ายแย่

เธออายุมากกว่าเขาสองปี จากแรกพบจนถึงตอนนี้ อสมาลัยไม่รู้สึกรู้ว่าจอมทัพเหมือนน้องชายข้างบ้านแล้ว แต่เหมือนลูกชายของเธอ แล้วความรู้สึกนั้นก็ไม่ได้ลดลงเลย แม้วันรุ่งขึ้นเขาจะฟื้นฟูร่างกาย กลายมาเป็นชายหนุ่มกำยำแข็งแรง กระตือรือร้นช่วยเหลือโยกย้ายของ เป็นแรงงานสารพัดประโยชน์ และเป็นเจ้ามือเลี้ยงข้าวเธอทุกมื้อ

“ผมดีใจที่ได้คุณมาเป็นเลขาฯ และจะไม่ทำให้คุณผิดหวังเลย ที่มาร่วมงานกับผม”

จอมทัพบอกหลังจากอสมาลัยเลื่อนงานไปกระเทียมไปแทนที่ขามแกงเผ็ดเปิดอย่างให้เขาอย่างแนบเนียน พอเขามองเปิดตาละห้อย เธอก็ตักเนื้อเปิดให้เขาโดยพยายามเอาน้ำแกงออกให้มากที่สุด ตามด้วยส่งกระดาษชำระให้เพราะรู้ว่าสักพักเขาต้องเผ็ดจนน้ำมูกไหล

แววดาจริงใจทำให้ชายหนุ่มที่เก๋อบจะเรียกได้ว่าเด็กหนุ่มดูดีขั้นต้นตา แม้ความประทับใจแรกทางด้านการแต่งกายของเขาจะติดลบ แต่ในแง่เจ้านาย เขาช่างเป็นคนที่น่าร่วมงานด้วยเป็นอย่างยิ่งชนิดที่วิญญู น่าเสียดายที่คนละเอียดรอบคอบอย่างอสมาลัยเรื่องสำคัญไปบางอย่าง หลังจากผ่านวันสัมภาษณ์งานไปเพียงเดือนเดียว อสมาลัย

ค่อยรู้ว่...

...ความประทับใจแรกมักจะทำหลอกเราเสมอ

เจ็ดปีต่อมา

ความประทับใจแรกต่อให้มันไม่หลอกเรา แต่เมื่อผ่านเวลาไปเจ็ดปี มันก็ค่อยๆ จางหายไป หรือไม่สถิติก็ทำให้เรารู้ว่าอะไรคือสิ่งลวงตา อสมาค่อยๆ คิดถึงวันแรกที่เจอกับจอมทัพพลางเดินถือแก้วกาแฟไปยังฝ่ายบุคคล และได้รับคำทักทายเป็นคำถาม

“รู้หรือเปล่าออกมาว่าเธอสามารถใช้วันลาป่วยจำนวนได้นะ” คนที่มีอาชีพเป็นฝ่ายบุคคลและการเงินของบริษัทแนะนำอย่างไม่เป็นมืออาชีพ

อสมายากจะตอบว่า ‘ใช่ ฉันรู้เรื่องนั้น’ แต่อาการหวัดจู่โจมเข้าใส่ซะก่อน เธอเลยใช้มือข้างที่ว่างจากการถือกาแฟแก้วโตพอๆ กับเหยือกน้ำบีบนวดหว่างคิ้วขบไล่อาการมึนงงเพราะความง่วง แต่คอนซีลเลอร์ก็ยังไม่อาจอำพรางร่องรอยอดนอนจากสายตาเพื่อนร่วมงานได้อยู่ดี

“เมื่อคืนอะไรอีกล่ะ มื้อดึกหลังเที่ยงคืนหรือถึยง” ในฐานะพนักงานฝ่ายบุคคล เนตรนาให้ความสนใจในเรื่องบุคคลากรอย่างเต็มที่ และในบริษัทนี้ไม่มีใครจะน่าสนใจไปกว่าเจ้านายรูปหล่อ และคนที่รู้จักเขาดีถึงระดับชั้นผิวหนังได้เสื้อผ้ามีแค่อสมาท่อนั้น

อะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับจอมทัพอยู่ในความดูแลของอสมาททั้งหมด ไม่ว่าจะเสื้อผ้า อาหาร ของขบเคี้ยว หรืออาจจะเป็นลูกหมาสีขาวว่า ณ จุดนี้เธอขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากที่เขาไม่ต้องการเลี้ยงหมา แต่ถึงอย่างนั้นมื้อมื้อดึกกับถึยงก็เป็นภาระหนักต่อเธออยู่ดี

เลขาฯ ที่ดีไม่ควรนิทาเจ้านายในระหว่างทำงาน แต่อสมาก็อว่านี่เป็นการเล่าสู่กันฟังในฐานะเพื่อนสนิท ที่สำคัญมันช่วยให้เธอ

ดำรงสติเอาไว้ได้

“เสวนาปัญหาชีวิตตอนตีสามนะ” อสมาพยายามยิ้มพร้อมกับอ้างคำศัพท์ที่ได้จากนิยายแปลจีน ทำเหมือนมันเป็นเรื่องเล็ก แต่เท่าที่คนอื่นเห็นมันห่างจากการแยกเขี้ยวเล็กน้อย

“มีการใช้กำลังกันไหม ฉันต้องติดต่อฝ่ายกฎหมายหรือเปล่า” เนตรนาภะเริ่มชักใช้เกินหน้าที่ แต่ยากจะห้ามใจจริงๆ

เสวนาปัญหาชีวิตมีสองแบบ แบบแรกถูกปัญหาชีวิตด้วยวาจา แบบหลังคือใช้กำลังตัดสินปัญหา อสมาไม่เคยใช้กำลังกับเจ้านาย แต่ใครๆ ก็ต้องมีครั้งแรกกันทั้งนั้น

หลังจากย้ายไปอยู่ข้างห้องของเจ้านาย อสมาก็รู้แล้วว่าปัญหาที่เธอถล่มคะเนคืออะไร การถูกเรียกใช้งานในเวลาส่วนตัว ซึ่งอยู่เหนือการคะเนและควบคุม

‘ผมขอรับกวนหน้อยได้ไหมครับ’ เป็นคำพูดของเขาในเย็นวันจันทร์หลังเลิกงานเพื่อขอให้เธอช่วยซื้ออาหารมื้อเย็นไปกินด้วยกัน แล้วผ่านไปสักพักเธอก็ช่วยซื้ออาหารให้เขาทุกมื้อ

ไม่ทันรู้ตัว จาก ‘ช่วยหน้อย’ ก็กลายเป็น ‘หน้าที่’ และมันไม่ได้จำกัดแค่เรื่องอาหาร

เธอไม่ถือเรื่องม้อดึกหลังเที่ยงคืน เพราะหาอาหารแช่แข็งมาเวฟให้เขากินเสร็จ เธอก็ไปนอนต่อได้ เรื่องยุ่งยากก็เช่นกัน แม้จะต้องเดินไปหาในร้านสะดวกซื้อใต้ตึก ไม่ว่าจะเป็นการพาสาวมาหลังพับเลิกตอนตีสอง หรือมอร์นิงตอนตีห้า เธอก็ไม่ถือ เพราะส่งของให้เสร็จเรียบร้อย เธอก็เดินกลับไปหลับต่อ โดยไม่ต้องสนว่าใครจะเสร็จหรือไม่เสร็จ และหลังจากต้องลงไปซื้อเป็นครั้งที่สอง เธอก็ฉลาดพอจะกักตุนของที่จำเป็นเอาไว้ในห้อง

ปัญหาก็คือ หนึ่งปีที่ผ่านมาจอมทัพเปลี่ยนจากจอมเจ้าชู้เป็นจอมรักนวลสงวนตัว อสมาต้องเก็บของไว้เก็บไม่เท่าไร แต่ต้องมา

นั่งเครียดเป็นเพื่อนเขาเรื่องนี้ต่างหากที่ทำให้เธออยากเอาหัวโขกฝา
ทำไมเธอต้องมาเป็นทีปรีक्षाเรื่องเพศให้เจ้านายทั้งที่ยังเวอร์จิน
เป็นประเด็นที่ไม่อาจสอบถามฝ่ายบุคคลได้จริงๆ

“อาจจะในครั้งหน้า แต่ครั้งนี้ช่วยจัดการค่าโอทีให้ฉันก่อนเถอะ
ของเมื่อคืนเวลาตีสามถึงหกโมงเช้า ไม่สิ มันเป็นวันนี้” สมอที่มี
ประสิทธิภาพของเธอทำงานพลาดเพราะอดนอน หรือไม่เชลล์สมอก็
คงตายไปหลายล้านเซลล์แล้วเพราะการอดนอนเป็นช่วงๆ ตลอด
เจ็ดปี

“ไม่มีปัญหา รู้ไหมออกมาเธอทำยอดทะเลาะป้าอีกแล้ว” ขณะพูด
เนตรนภา ก็กรอกข้อมูลการเบิกเงินลงในแบบฟอร์มเพื่อให้อสมาเอา
กลับไปให้จอมทัพเซ็นรับรองเพื่อใช้ในการคำนวณเงินค่าล่วงเวลา

บริษัทไอโคคอมมูนิตี้เป็นผู้นำทางคอมมูนิตี้เว็บไซต์ด้านการเงิน
การลงทุน และวาไรตี้เว็บไซต์อันดับต้นๆ ของเมืองไทย เพื่อให้งานมี
ประสิทธิภาพ จอมทัพจ่ายเงินเดือนอย่างยุติธรรม พร้อมทั้งมีสวัสดิการ
ขั้นเยี่ยมที่ไม่มีลูกน้องคนไหนกล้าพูดได้ว่าถูกนายจ้างเอาเปรียบ
พนักงานคนไหนทำงานล่วงเวลามากพอฟิศสามารถให้หัวหน้างาน
เซ็นรับรองเพื่อเบิกเงินได้ แต่คงมีเพียงอสมาเท่านั้นที่ทำได้เกินหน้า
เกินตาคนอื่นทุกเดือน และทุกปี

นับจากเงินเดือนเริ่มต้นในการทำงานที่สามหมื่นห้าพันบาท
อสมาใช้เวลาเจ็ดปีเพิ่มเป็นห้าหมื่นบาท ทว่ารวมเงินค่าล่วงเวลา ตาม
หลักแล้วคิดนอกเวลาสองเท่าในวันหยุด และสามเท่าในยามวิกาลของ
วันหยุด เธอได้รับเงินแต่ละเดือนเฉียดหรือไม่กี่เหยียบแสน เป็นการบ่ง
บอกว่าเธอทำงานล่วงเวลามากมายแค่ไหน ซึ่งก็คือทุกวัน และอาจจะ
ทุกคืน

“ฉันว่านะ ถ้าเป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ เธอย้ายไปอยู่ห้องเดียวกับ
เจ้านายเถอะ จะได้ประหยัดค่าน้ำค่าไฟ” ไม่รู้ว่าเนตรนภาแนะนำด้วย

ความหวังดีหรือเปล่า แต่ขอมาปฏิเสศทันที

“ไม่ละ ฉันต้องการความเป็นส่วนตัว”

สายตาของเนตรนภาพอกอสมาว่า ‘เธอยังมีสิ่งนั้นด้วยหรือ’ ซึ่งหญิงสาวไม่ถือสา เพราะอย่างน้อยเธอก็ยังนอนหลับได้อย่างสบายใจเลือกกินอาหารได้ตามที่ตัวเองต้องการในยามวิกาลที่จอมทัพไม่ต้องการตัว และในเวลาที่เขาไม่ชวนให้เธอไปนั่งกินข้าวเป็นเพื่อน

“เธอนี้มันสุดยอดแมนมจริง ๆ” คำชมแฝงนัยประชดของเนตรนภาพไม่ทำให้เธอรู้สึกขบขันเหมือนวันแรกที่ได้ยินอีกแล้ว

แมนม ไม่ใช่แม่แท้ๆ แต่ทำหน้าที่ควรรวมระหว่างแม่ที่รักและดูแลกับคนรับใช้ อสมายากจะแบ่ปาก แต่ใจของเธอห่อเหี่ยวเหลือเกิน เธออายุมากกว่าจอมทัพแค่สามปี แต่กลายเป็นแมนมแสนดีของเขาไปแล้ว ทว่าดูเหมือนว่าเนตรนภาพ่ายบุคลลดีเด้นจะยังซุกดล็กงไปตอกย้ำความหดหู่ของเธอไม่พอ

“อีกไม่กี่เดือนก็จะสิ้นปีแล้วนะ ตกลงวันลาพักร้อนของเธอปีนี้จะใช้ไหม หรือจะทำเหมือนปีอื่นๆ แปลงไปเป็นเงินซะเลย”

วันหยุดพักผ่อนประจำปี หรือวันลาพักร้อนตามกฎหมายมีหกวันหลังจากทำงานครบหนึ่งปี และตามกฎหมายของบริษัทนำไปสะสมใช้ในปีต่อไปได้ไม่เกินสิบวัน หรือไม่กี่แปลงเป็นเงินตามค่าแรงทำงาน ปัญหาของอสมาก็คือทุกปีหลังจากปีแรกที่เข้าทำงาน เธอแปลงเป็นเงินเต็มจำนวนตลอด

“คงตามนั้นแหละ” เพราะไม่มีทางอื่นที่ดีกว่านี้

สมองที่พอจะเคลื่อนไหวได้ลองนึกตามดู แล้วสติของอสมาก็กลับคืนมาบางส่วนเมื่อคิดได้ว่าหากเอาวันลาพักร้อนของเธอมาคำนวณดู เธอจะเลยวันหยุดของตัวเองไปถึงหนึ่งเดือนกับหกวันที่เดียว และดูเหมือนว่าเนตรนภาพจะคิดเช่นเดียวกัน

“ออม ฉันว่าเธอควรพักบ้างนะ ถ้าจริง เธอได้มีวันหยุดจริงๆ

ครั้งล่าสุดเมื่อไร ในเมื่อเสาร์-อาทิตย์ กระทั่งวันหยุดนักขัตฤกษ์เธอก็อยู่กับเจ้านาย ลาป่วย ลากิจ ลาพักร้อนก็ไม่เคยใช้มาตลอดเจ็ดปี”

คำถามนี้ตามหลอกหลอนอสมามาจนถึงโต๊ะทำงานซึ่งอยู่หน้าห้องของจอมทัพ แน่แน่นอนว่าต่อให้คนนอน เธอยังมาตรงเวลา ขณะที่เจ้านายของเธอใช้อภิสิทธิ์มาสายตามเคย ทว่าวันนี้เขามาถึงกึ่งนั่งยิ้มอยู่บนเก้าอี้ของเธอ ก่อนจะยื่นของในมือให้ เป็นช่อดอกไม้ในแบบที่เธอชอบ พร้อมการอวยพรเขียนด้วยลายมือตนเอง ซึ่งเธอเป็นคนสั่งซื้อทั้งสองอย่างให้เขา

“สุขสันต์วันเกิดครับออม”

อสมายังคงเป็นคนที่แม่นยำตัวเลขเช่นเคย และเธอไม่เคยลืมวันคล้ายวันเกิดของตนเองเพราะมันนำไปใช้เป็นส่วนลดในห้างร้านต่างๆ ได้ ดังนั้นเธอจึงจำได้ว่าวันนี้ครบรอบอายุสามสิบปี สิ่งที่ถูกขั่นมาในหัวของเธอก็ช่างพิลึกพิลั่นขึ้นดี นั่นคือ จอมทัพเคยอวยพรวันเกิดให้เธอในวันแรกที่เจอ

ผู้ชายตรงหน้าแต่งกายเรียบร้อยสะอาดสะอ้านเพราะมีแม่เมมอย่างเธอจัดการให้ แต่เมื่อมองเข้าไปในดวงตาของเขา เธอจะเห็นเงาสะท้อนของผู้หญิงที่แต่งกายสุภาพเหมาะสมเช่นเคย ทว่าอ่อนระหอยโรยแรง เวลาเจ็ดปีทุกอย่างกลับตาลปัตรไปหมด

ผู้ชายคนนี้ขโมยเวลาของเธอมาเจ็ดปีแล้ว และมันคำนวณออกมาเป็นตัวเงินไม่ได้

หญิงสาวรู้สึกว้าวุ่นประสาทบางเส้นกำลังกระตุกอย่างแรง คล้ายๆ ความไม่พอใจ แต่อะไรก็ตามหายไปเมื่อเห็นสีหน้าของเขาที่คล้ายกับเด็กทำดี ทว่าไม่ได้รับคำชม

“แม่ประสาทอะไรโยนความผิดให้ลูกอย่างนี้”

“อะ...ออมว่าอะไรนะ” สีหน้าของจอมทัพเหนือกว่าคำว่าประหลาดใจไปอีกขั้น

“ไม่มีอะไรค่ะ สงสัยกาเฟอีนในกาแฟจะน้อยไป” หรือไม่สมอง
ของเธอก็คงตายไปเพราะการอดนอนและคิดเพื่อเจ้า

“ถ้าผมทำอะไรให้ออมไม่พอใจ ผมขอโทษนะครับ”

ไม่เป็นไรลูก อสมาสะกดค้ำเหล่านั่นเอาไว้ได้สิ้นสุดความ
สามารถ แล้วค้นพบในที่สุดว่าปัญหาของเธอคืออะไร

นับตั้งแต่แรกพบกัน อสมามองจอมทัพเหมือนน้องชาย เหมือน
ลูกชาย และไม่ว่าจะมีอะไรไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ อสมาก็อยากจะกระโดด
เข้าไปช่วยเหลือเขาอย่างห้ามไม่อยู่ เมื่อคืนเธอไม่จำเป็นต้องทนฟังเขา
ระบายความทุกข์ เมื่อเช้าก็ไม่จำเป็นต้องหวังว่าเขาจะตื่นมามีข้าวกิน
หรือไม่ เตรียมเสื้อผ้าเอาไว้หรือยัง เมื่อครู่ก็ไม่จำเป็นต้องคิดมากว่าจะ
ทำให้เขาเสียความรู้สึก

เขาเป็นแค่เจ้านาย เขาโตแล้ว เขาดูแลตัวเองได้ ไม่ว่าจะทาง
ร่างกายหรือจิตใจก็ตาม แต่อสมาก็ยังยกดอกไม้ที่จอมทัพมอบให้ขึ้น
มาดม ขอบคุณเขาด้วยความจริงใจ และปลอบโยนไม่ให้เขาคิดมาก

“ไม่หรอกค่ะ คุณหนึ่งเป็นเจ้านายที่ดีที่สุดที่ฉันเคยมี”

เพียงแต่ความประทับใจแรกหลอกเธอเข้าใจอย่างจัง!

2

หน้าที่ของเลขาฯ

ความประทับใจแรกของจอมทัพที่มีต่อออสมาก็คือ เธอ
เหมือนแม่ที่เข้มงวด แต่ละเอียดรอบคอบและใส่ใจลูก

ผ่านไปเจ็ดปี ความรู้สึกที่เคยมีให้เธอในวันนั้นไม่เปลี่ยนไปเลย
นับวันจะยิ่งแรงกล้าขึ้นไปเรื่อยๆ จอมทัพนึกภาพไม่ออกเลยว่าหาก
‘ไม่มีแม่’มอสมาคอยดูแล เขาก็มีชีวิตอยู่อย่างไร แต่นั่นไม่นับเวลาที่
เธอกำลังแผ่รังสีอำมหิตอันไร้ที่มาให้เขาร้อนๆ หนาวๆ

รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดคน จอมทัพสร้างตัวได้ทั้งที่อายุน้อยคง
ไม่ได้อาศัยเพียงคำว่า ‘ฟลุค’ โชคดีมีโอกาสนั้นเป็นเรื่องรองจากคำว่า
ความสามารถ ดังนั้นแค่มองสายตาของออสมา เขาก็รู้ว่าเธอไม่ได้อยู่
ในอารมณ์อยากให้เขาอวยพรวันเกิด ของขวัญที่เตรียมเอาไว้คงต้อง
รอไปอีกสักพักค่อยให้ แต่เธอเป็นใคร เขาเป็นใคร ทำไมเธอจะไม่รู้
หลังจากเขาเผ่นกลับเข้ามาในห้องทำงาน เธอก็เดินตามเข้ามาแล้ว
ถามยื้มๆ

“คุณหนึ่งมีอะไรจะบอกฉันหรือเปล่าคะ” ออสมาถามด้วยรอยยิ้ม
สุภาพ สุภาพสุดนับจากเธอทำตาถลนใส่ช่อดอกไม้ของเขาก่อนหน้านี้

“ไม่มีครับ อ้อ...ผมว่าเรามากินข้าวกลางวันฉลองวันเกิดคุณ
ที่นี้แล้วกัน เดี่ยวผมโทร. สั่งร้านมาส่ง” จอมทัพบั่นหน้าไว้เฉยๆ

เท่าที่คนร้อนใจจะทำได้

“คุณหนึ่งคะ ตามปกติแล้วฉันเป็นคนสั่งของให้คุณทุกอย่าง รวมถึงช็อคโกแลตนั้นด้วย ดังนั้นฉันพอจะรู้ว่าคุณคิดจะเซอร์ไพรส์ฉัน ตอนเย็นโดยอ้างว่าเตรียมอาหารเลี้ยงขอบคุณคนอื่น ซึ่งฉันขอบคุณคุณมาก เพื่อไม่ให้เสียเวลาการทำงานของ คุณ ให้ฉันเสียเวลาโทร. สั่งอาหารกลางวันมาลองดีกว่า จะได้ยกเลิกอาหารตอนเย็นด้วย แต่เค้กที่คุณแอบไปสั่งทำ คุณต้องยกเลิกเองนะคะ”

เธอไม่สะบัดปลายหางไปทางหน้าต่างที่มีดอกไม้สวยพรวันเกิด ซึ่งเธอสั่งให้เองพร้อมการ์ด เพียงแต่เขาเป็นผู้รับมาเขียนอวยพรแล้ว มามอบให้เธออีกที เพราะนั่นขัดกับความเป็นมืออาชีพของเธอที่เขารู้จัก แต่คำพูดแนวประชดเจ้านายนี้ก็ไม่เหมาะกับตำแหน่งเลขาฯ อย่างยิ่ง อาจเพราะการเข้าสู่อายุสามสิบ หรืออาจเพราะเขาทำลายการนอนหลับของเธอเมื่อคืน อย่างไรก็ตาม อสมาเป็นเลขาฯ เพียงหนึ่งเดียวที่จอมทัพยอมทุกอย่าง

“ผมแค่รู้สึกว่าคุณทำบางอย่างที่ทำให้คุณโกรธ และผมอยากแก้ไข”

จอมทัพไม่ถึงกับไม่รู้เลยว่าเลขาฯ ควรทำหน้าที่อะไรบ้าง และ อสมาทำได้ร้อยห้าสิบเปอร์เซ็นต์ รวมถึงอีกสองร้อยห้าสิบเปอร์เซ็นต์ ในการเป็นที่เลื่องลือและเขาตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ชายหนุ่มรู้ดีว่าไม่ควรเอาเปรียบใคร แต่ไม่รู้ทำไมเหมือนกันว่าทุกอย่างเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว เขาถึงได้ค่อยๆ โยนถ่ายไปอยู่ในมือของเลขาฯ ทั้งหมด ซึ่งกลายเป็นการรบกวนเวลาส่วนตัวของเธออย่างยิ่ง

แม้เขาจะเป็นคนจ่ายเงินเดือน แต่เธอไม่ควรเป็นคนรับภาระ

ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมาจอมทัพพยายามจะทำทุกอย่างให้กลับไป ในหนทางที่ถูกต้อง ไม่รบกวนเลขาฯ นอกเรื่องงาน แต่เขากลับเผลอหันไปหาอสมาตลอด และถึงเขาจะไม่อยากโทษเธอ ทว่าส่วนหนึ่งของ

ปัญหาก็คือเธอมักจะกระโดดเข้ามาช่วยเขาเสมอ จนมันกลายเป็นความเคยตัว เมื่อคืนเขารวบรวมความกล้าเพื่อจะบอกบางเรื่องกับเธอ โดยลืมเวลาว่าเป็นตอนตีสาม เธอไม่ควรต้องทนฟังเขาเพื่อเจอแล้วสุดท้ายก็ไม่กล้าบอกว่าแท้จริงมีปัญหาอะไร และเวลานี้เธอไม่ควรแสดงสีหน้าเข้าอกเข้าใจ

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ถ้าคุณไม่สบายใจ เรากินมื่อเย็นเหมือนเดิมก็ได้” อีกเช่นเคยที่เธอจะปกป้องความรู้สึกของเขาก่อน

ความละอายใจพาดผ่านดวงตาของอสมมา และเธอก็มีท่าที่อ่อนลง แต่ที่น่าประหลาดใจคือเธอไม่ขอโทษ จอมทัพจึงเริ่มประมวลข้อมูลในหัวสมองว่าเขาทำความผิดหนักหนาอะไรที่ทำให้เธอโกรธเสียจนไม่คิดจะบอกสาเหตุ

“ถ้าอย่างนั้นกลางวันฉันจะออกไปกินข้าวข้างนอกคนเดียวพอ แล้วคุณก็สั่งมื่อใหญ่มาให้ทั้งออฟฟิศ ถือว่าผมเลี้ยงฉลองวันเกิดให้คุณ”

“ไม่เหมาะค่ะ พนักงานคนอื่นจะอ้างได้ว่าคุณลำเอียง ไม่เหมาะ กับภาพลักษณ์ผู้บริหารของคุณ ขอโทษทีนะคะ เนกไทคุณเบียว”

กล่าวขอภัยจบ เธอก็เอื้อมมือข้ามโต๊ะมาจับเนกไทให้เขา แล้วบุตรอยยิ้มภาคภูมิใจในแบบที่เขามองว่ามันควรไปประดับอยู่บนใบหน้าของแม่

จอมทัพยังมีรอยยิ้มบนใบหน้า แต่หัวใจเขาห่อเหี่ยวเหมือนอะไรสักอย่างที่เหี่ยวเท่าที่จะเหี่ยวได้ อสมารู้จักเขาดีทุกอย่าง ปฏิบัติต่อเขาอย่างรอบคอบ ปัญหาคือเขาไม่สามารถโน้มน้าวให้เธอทำอะไรแปลกไปกว่ากิจวัตรเดิมๆ ซึ่งก็คือดูแลเขาโดยที่เธอไม่ลังเลสงสัย

“มื่อกลางวันคุณจะบอกคนอื่นว่าเป็นเงินของคุณเลี้ยงเองก็ได้ ผมอยากให้คุณสามารถสังสรรค์กับเพื่อนร่วมงาน ส่วนผมอยากจะไปพบเพื่อนสักหน่อย”

“คุณหนึ่งจะไปพบเพื่อนพร้อมรับประทานอาหารกลางวันไหมคะ ฉันจะโทร. จองร้านอาหารให้”

ความเป็นเลขาฯ ซึ่งมาพร้อมความเป็นแม่ที่มีคุณภาพสูงจนนำตกใจของเธอกำลังจะทำให้เธอหมดหนทางโกหกเพื่อหลบหน้าเธอไปแก้ปัญหา ซึ่งเขายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเป็นปัญหาอะไร

“ไม่ต้องครับ ความจริงผมจะไปพบไอ้หมอ”

ไอ้หมอที่จอมทัพเอ่ยถึง คือนายแพทย์นพดล ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตเวช เพื่อนสนิทตั้งแต่ยังใส่กางเกงขาสั้นไล่เปิดกระโปรงเด็กผู้หญิงวัยอนุบาล

ความเข้าใจ ความห่วงใยปะทุออกมาจากดวงตาของอสมาจอมทัพแทบจะจับต้องความหวังดีของเธอได้ แม้จะมีโตะกันก็ตาม วูบหนึ่งเขาถึงกับหลอนว่าเธอจะเดินอ้อมโตะมาหยุดข้างๆ แล้วลูบหัวปลอบใจเขา

“เข้าใจแล้วค่ะ เอาแบบนี้ค่ะ ฉันจะโทร. สั่งอาหารกลางวันไปที่คลินิกของคุณหมอนพพร ขอโทษค่ะ หมอนพดล คุณหนึ่งกับคุณหมอจะได้มีเวลาคุยกันนานๆ” การที่อสมาค้นเคยกับเพื่อนของจอมทัพขนาดเผลอเรียกชื่อพ่อของหมอนพดลแทนชื่อเจ้าตัวตามจอมทัพ บอกอะไรได้หลายอย่างที่เดียว

ไนต์แพดขนาดพกพา อาวุธประจำกายของเธอถูกหยิบออกมากลางอากาศเพื่อบันทึกข้อมูลอย่างรวดเร็ว จอมทัพคาดเดาได้ว่าอสมาจะจัดการสั่งอาหารไปส่งยังคลินิกของนพดลโดยไม่ต้องถามว่าส่งที่ไหน และต้องการอาหารอะไร ไม่เพียงเธอจะรู้จักเพื่อนสนิทของเขาทุกคน เธอยังรู้ด้วยว่าคนพวกนั้นพักและทำงานที่ไหน รวมไปถึงว่าชอบกินอะไรเป็นพิเศษ เมื่อวันไหนเขานัดพบเพื่อน เธอจะได้จัดการจองร้านอาหาร หรือในกรณีนี้จัดส่งไปเพราะคาดว่าพวกเขามีเรื่องต้องคุยกัน เนื่องจากเพื่อนที่เขาไปพบเป็นจิตแพทย์ ซึ่งสอดคล้องกับการ

เสวนาปัญหาชีวิตของทั้งคู่เมื่อคืน

“จะให้ฉันเลื่อนนัดช่วงบ่ายไหมคะ”

การที่อสมารู้จักเขาดีเช่นนี้ทำให้จอมทัพรู้สึกสับสนจนจนกว่าจะนอนหลับไม่ได้เลย เธอจะกุมมือเธอแล้วบอกว่า ‘แม่จำไม่ต้องดีกับผมนักก็ได้’ แต่เธอไม่ใช่แม่ของเขา และแม่ของเขาซึ่งยังมีชีวิตอยู่ดีก็ไม่เคยดูแลเขาชนิดไม่ขาดตกบกพร่องขนาดนี้เลยสักครั้ง

ยอมรับก็ได้ว่าตอนยังเด็กเขาโหยหาความรักความเมตตาจากมารดา แต่ตอนนี้เขาไม่ต้องการ โดยเฉพาะจากเธอ ทว่าสิ่งที่ทำได้คือขอบคุณ

“ขอบคุณครับอสม ผมจะไปตลอดบ่ายเลย เ็นนี้เจอกันที่ห้องนะครับ” มีเวลาหลายชั่วโมง เขาคงมีวิธีการแก้ปัญหาหนักอก หรือไม่จิตแพทย์ที่ได้ชื่อว่าเพื่อนสนิทก็ต้องหาวิธีให้ได้

“ได้เลยค่ะ ฉันจะจัดการให้”

สีหน้าของเธอบอกเขาว่าไม่จำเป็นต้องกังวลใจ อะไรก็ตามที่หนักอกเขา แม้เธอจะแบ่งเบาไม่ได้ก็พร้อมจะเป็นกำลังใจให้

จอมทัพมีความคิดบ้าง ที่จะจับเข่าคุยกับอสมแล้วบอกว่า ปัญหาที่ต้องการให้จิตแพทย์เยียวยาของเขาคือเธอ แต่กลัวว่าเธอจะแนะนำให้เขารับไปพบหมอไวยิ่ง จึงได้แต่นั่งนิ่งฟังคุณแม่ในร่างเลขาฯ เสนอแนะต่อ

“เรื่องเลี้ยงอาหารกลางวันคนในออฟฟิศไม่ต้องหรอกค่ะ ลีนเปลืองเปล่าๆ”

เพราะรู้ว่าอสมแนะนำเนื่องจากเกรงว่าเธอจะใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย ห่วงเงินในกระเป๋าเขาเหมือนแม่ห่วงแทนลูกชาย จอมทัพเลยได้แต่พยักหน้ารับ แล้วกุมขมับหลังจากเธอเดินออกไป แน่ใจว่าเธอคงรีบไปเคลียร์งานของเขาในช่วงบ่าย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเธอคงทำไปเพื่อให้เขานัดพบจิตแพทย์ได้อย่างสบายใจ

ความประทับใจแรกตอนเจอสมากลายเป็นปัญหาใหญ่ของ จอมทัพในวันนี้ ไม่ใช่เพราะมันหลอกเขา แต่เป็นเพราะเขาเผลอหลอกตัวเอง

ประสิทธิภาพเป็นสิ่งที่มนุษย์งานควรให้ความสำคัญ ยกเว้น
งานเลขานุการ ของพวกนี้ยากจะคำนวณออกมาเป็นตัวเลข เพราะความสำเร็จในงานเลขฯ ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของเจ้านาย แต่ทางด้านสถิติที่วัดด้วยรอยยิ้มและคำชมเชย อสมาคาดเดาว่าจอมทัพต้องพึงพอใจอย่างยิ่งที่เขาได้รับเธอเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในบริษัท โดยเฉพาะเมื่อเธอรับหน้าที่สาวทั้งสามพร้อมด้วยมารดาของเขาขณะเขากำลังไปเสวนาปัญหาชีวิตกับจิตแพทย์ นี่ค่อนข้างเป็นภาระหนักทางด้านไอคิวและอีคิวอยู่แล้ว โดยไม่ต้องพ่วงเอาผู้หญิงที่กำลังจะเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัว หรือก็คือว่าที่คู่หมั้นของเขาเข้ามาพร้อมกัน

“เจน ที่หลังอย่าเดาเอาเองว่าหนึ่งจะอยู่ออฟฟิศ” จอมขวัญใช้น้ำเสียงของพี่สาวคนโตตำหนิน้องคนที่สอง

“ใครมันจะไปรู้ทุกเรื่องล่ะพี่จอย” จอมรักแสดงท่าทางอแงแบบลูกสาวคนเล็ก หรือก่อนคนเล็ก เพราะเธอเกิดก่อนลูกหลงคนสุดท้ายท้องหกปี

“อยากเซอร์ไพรส์เลยโดนซะเอง” จอมใจเอ่ยประชดขณะปลีกตัวออกห่างแบบที่ลูกคนกลางชอบทำ

“เลิกเถียงกันซะที ไม่ใช่เด็กเล็กๆ กันแล้วนะ อายจินนี่บ้าง” จินตนาไม่ได้ตะคอก แต่น้ำเสียงแผ่พร่าของคุณแม่ลูกสี่ควบคุมได้ทุกอย่าง

“ไม่เป็นไรคะป้าเจี๊ยบ” จินดาวิ่วางตัวดีที่เดียวสำหรับตำแหน่งว่าที่ลูกสะใภ้ของครอบครัวตัวจ่อ

จินตนาหรือเจี๊ยบ จอมขวัญหรือจอย จอมใจหรือใจ จอมรักหรือ

เจน แล้วแทนที่จอมทัพ ลูกชายคนสุดท้องด้วยว่าที่ลูกสะใภ้ จินดาวิหรือจินนี่ ตัวอักษร จ จาน ที่อาจจะมาจากคำว่าจานบินกำลังบินฉวัดเฉวียนไปมาเต็มหัวอสมมา โดยไม่ต้องมีจุมพลหรือจอน พ่อของเจ้านายเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

อสมมาคิดว่าเธอไม่ควรมีส่วนร่วมในการสนทนารั้งนี้ จอมทัพพูดเสมอว่าบ้านของเขาเหมือนเขตสงครามกลางเมือง และเท่าที่เธอสัมผัสมันไม่ใช่เพราะตัวบ้าน แต่เป็นสมาชิกในบ้าน ผู้หญิงสี่คนที่ชอบเจ้าก็เจ้าการ และหัวหน้าครอบครัวที่บางวันชอบลุกขึ้นมารับบทผู้บัญชาการทางทหาร ทั้งที่เกษียณจากตำแหน่งพลอากาศตรีไปแล้วหลายปี

“ออฟฟิศนี้ยังกะสนามเด็กเล่น” พี่คนโตยังทำตัวเป็นแม่ที่รู้ดีทุกเรื่องเสมอ

แม้อสมมาจะไม่เห็นด้วยกับการวิจารณ์ และชอบที่จอมทัพจัดการให้บริษัทของเขามีมุมสนทนากการเพื่อผ่อนคลายพนักงาน เธอก็ไม่ขอเอาคอกไปพาดเซียงเป็นเหยื่อให้ฝูงไฮยีนาขย้ำ

“ก็เหมือนจะดี แต่ครั้งๆ กลางๆ ยังไงไม่รู้” พี่คนที่สามไม่ปฏิเสธความคิดเห็นของพี่สาวคนโตเสียทีเดียว อสมมาจำได้แม่นยำว่าจอมรักไม่พอใจเป็นอย่างมากที่จอมทัพปฏิเสธจะใช้บริการอินทีเรียร์ดีไซน์เนอร์ ซึ่งเป็นอดีตคนรักของอีกฝ่าย ไม่แปลกที่ต่อให้ชอบ จอมรักก็ต้องบอกว่าไม่ดี ด้วยนิสัยมักทำตัวเป็นเด็กตลอดเวลา

“ลอกเลียนบริษัทต่างชาติมาก็แบบนี้แหละ อยากทำให้เหมือนแต่ไม่ได้ดูเลยว่าสังคมไทยเป็นยังไง” พี่คนกลางวิจารณ์

อสมมาเข้าใจว่าทำไมจอมใจถึงได้มีอคติกับบริษัทนี้นัก เพราะเธอบอกเสมอว่าจอมทัพควรเลิกทำงานในบริษัทของตนเองแล้วหันไปช่วยกิจการครอบครัว

ขณะที่อสมมาฟังบทสนทนาผ่านหูพร้อมกับบริการเครื่องดื่มที่

เหมาะสมให้แต่ละคน จินตนาเติมน้ำไม่เย็น สามพี่น้องดื่มกาแฟสามแบบ คาปูชิโนเย็น เอสเพรสโซร้อน และลาเต้เย็นพร้อมด้วยน้ำเย็นจัด จินตนาเติมน้ำเย็นไม่ได้น้ำแข็ง ระหว่างนั้นออสมาส่งข้อความเข้าโทรศัพท์ของนพดล เตือนจอมทัพว่าอย่าเพิ่งเปิดโทรศัพท์มือถือเพราะมีครอบครัวที่เขาบอกว่าเป็นคนกลุ่มสุดท้ายที่เขาอยากเจอมารออยู่ในออฟฟิศ

แต่ความสงบเสียงของหญิงสาวไม่ช่วยให้เธอเอาตัวรอดจากสตรีกลุ่มนี้ไปได้ง่ายๆ เลย

บรรยากาศในห้องพบจิตแพทย์ของคลินิกอื่นหรือโรงพยาบาลอื่นเป็นอย่างไร จอมทัพไม่รู้ แต่ในคลินิกของนพดลซึ่งเป็นตึกแถวในท่าเลทองย่านชานเมืองเหมือนเดินเข้าไปในห้องนั่งเล่นที่เหมาะสมจะลืมหูลืมตาผ่อนคลาย ที่สำคัญมุมหนึ่งมีโซฟาเบดที่เหมาะสมจะให้เขาทำเช่นนั้นพอดี

“แกเคยทำอย่างอื่นนอกจากตรวจคนไข้ในห้องนี้หรือเปลววะหมอนพพร” จอมทัพแค่แก้มแห้ง แต่เพื่อนของเขาตอบกลับมาอย่างจริงจัง

“หนึ่ง เวลาตรวจคนไข้ผู้หญิง ฉันจะมีผู้ช่วยหญิงอยู่ด้วยเพื่อความเหมาะสม สอง ปกติคนไข้จะนั่งคุย โซฟานั่นฉันเอาไว้พักอย่างที่ว่าฉันควรได้พัก สาม นพพรนั่นมันชื่อพ่อ และพ่อฉันไม่ได้เป็นหมอด้วย”

ตอนทั้งสองคนยังใส่กางเกงขาสั้นและเรียนชั้นประถม หนังสือพิมพ์มีคอลัมน์ ‘เสพสมบัติสม’ โดยหมอนพพร หรือชื่อจริงนายแพทย์นวรรต ไกรฤกษ์

บังเอิญอย่างยิ่งที่หมอเจ้าของคอลัมน์มีนามปากกาชื่อเดียวกับพ่อของเพื่อน และเด็กทุกคนล้วนโตขึ้นมาด้วยการล้อชื่อพ่อเพื่อน จึง

ไม่แปลกที่พวกเขาจะล้อเลียนว่านพดลมีพ่อเป็นที่ปรึกษาปัญหาเรื่องทางเพศ ไม่รู้ว่าด้วยเหตุนี้หรือไม่ เด็กชายในวันนั้นจึงเลือกอาชีพเป็นที่ปรึกษาทางจิตในวันนี้ ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ จอมทัพก็ขอขอบคุณนายแพทย์ผู้ล้วงลับไปแล้วเป็นอย่างยิ่งที่ช่วยให้คนที่มีความผิดปกติได้มีที่พึ่งพิง เพราะเขาก็เป็นหนึ่งในนั้น

“ไหนๆ ก็เป็นวันหยุดของแกแล้ว ขอปรึกษาปัญหาอะไรยาวๆ ได้ไหม” ถึงจะเป็นประโยคคำถาม แต่จอมทัพมานอนอยู่ตรงนี้แล้ว นพดลยังมีสิทธิ์ปฏิเสธอีกหรือ

“เรื่องคุณออกมาใช้ไหม” นพดลย้อนถาม และห้ามตัวเองไม่ให้กลอกตา เพราะนั่นเป็นกิริยาที่ผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิตไม่ควรทำ

“ทำไมแกรู้วะโน้”

ท่าทางประหลาดใจอย่างเสแสร้งของจอมทัพทำให้นพดลห้ามการกลอกตาไม่ไหว

“เพราะมันเป็นเรื่องที่แกเอามาปรึกษาฉันตลอดปีที่ผ่านมาไงล่ะ บอกเลยว่าถ้าฉันคิดเงินค่าให้คำปรึกษาแก ฉันซื้อตึกข้างๆ ได้แล้ว”

ถึงนพดลจะพูดเกินจริงไปบ้าง แต่ยอดเงินที่เขาเอ่ยถึงไม่น้อยเลย เพราะจอมทัพไม่เพียงมาหา ยังโทร. มาถามนอกเวลาไม่หยุดหย่อน ซึ่งสมควรแก่การจ่ายค่าเสียเวลายิ่งนัก และถ้ามีการคิดเงินจริงๆ หมอหนุ่มคิดว่าเพื่อนเขาต้องจ่ายเงินได้อยู่แล้ว เนื่องจากยอดเงินค่าบริการโฆษณาจากเว็บไซต์ชื่อดังหลายแห่งทั้งในและนอกประเทศที่จอมทัพเป็นเจ้าของทำรายได้อย่างงดงาม และนั่นเป็นเพียงส่วนหนึ่งในรายได้ของจอมทัพเท่านั้น ไม่นับเงินจากส่วนแบ่งหุ้นบริษัทชั้นนำในอเมริกาที่เขาซื้อเอาไว้เก็งกำไรตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลาย

บางทีนพดลก็อิจฉาเพื่อนที่จับอะไรเป็นเงินเป็นทองไปหมด แต่จะให้คิดเงินค่าเสียเวลา เขาก็กระดากใจ เพราะจอมทัพไม่ได้ป่วยทางจิต อาการเดียวที่เพื่อนเขาเป็นสรุปได้ในคำเดียว...

“เมื่อไรก็จะเลิกป๊อดวะ”

“ฉันไม่ได้ป๊อด แค่ไม่กล้าบอกรักเลขาฯ ของตัวเอง”

...ปัญหาของจอมทัพก็คือเขาหลงรักออสมา เลขาฯ ที่เป็นเหมือนแม่ของตนเอง รักโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว เหมือนมันซึมซาบเข้ามาในชั้นผิวหนังของเธอ แล้วฝังตัวเข้าไปในเซลล์ เกาะกุมกระดูกทุกชิ้น ทางแก้มีเพียงเปลี่ยนเธอจากเลขาฯ มาเป็นคนรัก และเป็นปัญหาหนักที่เขาไม่รู้จะเดินหน้าอย่างไรโดยที่เขาไม่สั่นเพราะความกลัว

“ถ้าฉันพูดออกไป อะไรๆ มันก็จะไม่เหมือนเดิมเลยนะ” แต่คิดว่าวันหน้าจะไม่มีเลขาฯ อยู่ตรงนี้ จอมทัพก็พบว่าตนกำลังเกิดอาการทางจิต

ชายหนุ่มไม่ได้เพ็งจะมีเลขาฯ เขาเคยจ้างผู้ช่วยตั้งแต่สมัยอยู่ในอเมริกาเพื่อให้ทำงานจิปาตะ หลังจากเรียนจบไวกว่าเกณฑ์ถึงสามปี เขาก็เริ่มวางแผนสร้างบริษัทของตัวเองด้วยวัยสิบเจ็ด ต้องอาศัยหลายคนมาจัดการเรื่องส่วนตัวให้ แต่ไม่เคยมีใครดูแลเขาได้เหมือนออสมา เขามั่นใจว่าผลลัพธ์ของบริษัทนี้โอเคคอมมูนิตี้จากสำนักงานเล็กๆ ย้ายมาอยู่ออฟฟิศหุขนาดหนึ่งชั้นในตึกใจกลางเมือง ครั้งหนึ่งเป็นความดีความชอบของเลขาฯ

ก่อนจะมีเนตรนภาที่ออสมาดึงตัวมาจากบริษัทอื่น เธอช่วยเขาคัดสรรพนักงานมาแทนคนที่แม่และเจ้ๆ ยัดเยียดมาให้ เธอช่วยเขาทำงานล่วงเวลา เธอเดินทางไปเป็นเพื่อนเขาติดต่อสร้างเว็บไซต์ในต่างประเทศ เธอคือคนที่ตบป้าเขาแล้วปลุกกำลังใจให้อย่างหนักแน่น

“ไม่มีอะไรที่คุณหนึ่งคิดจะทำแล้วทำไม่ได้ค่ะ” ถึงสายตาของเธอจะเหมือนสายตาของแม่ไปหน่อย แต่เขาซาบซึ้งและได้กำลังใจเต็มเปี่ยม

ก่อนออสมาจะปรากฏตัว ไม่เคยมีเลขาฯ คนไหนดูแลจอมทัพได้อย่างถืถ้วนและเป็นผู้คิดได้อย่างเหมาะสม และเขาแน่ใจว่าจะไม่มีอีก

เป็นคนที่สอง ความเข้าใจของทั้งคู่เหนือกว่าระดับมองตาก็รู้ใจ แค่ว่าคิดว่าจะเลิกบุหรื เธอก็เตรียมหมากฝรั่งสำหรับลดอาการขาดสารนิโคตินเอาไว้รอ พ่อแม่ อาเจี๊ยะทั้งสามของเธอไม่ทันไร. มาด่า เธอก็เตรียมของขวัญตามเทศกาลเอาไว้ให้เขา ตามด้วยข้ออ้างไม่ไปบ้านในวันตรุษ วันเซ็งเม้ง ฯลฯ หากมันตรงกับช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อทางการค้า หรือไปเป็นเพื่อนร่วมฟังคำจิกกัดจากครอบครัวของเธอด้วยกัน

จอมทัพเชื่อว่าถ้าไม่มีสมาเป็นเลขาฯ เขาอาจจะลืมไปว่าต้องทำอะไรบ้าง เช่น ต้องกินอาหารทุกวัน หรือถึงขั้นลืมหายใจ

เขาตระหนักว่ารักเธอตอนไหนนะหรือ...

ไม่ใช่ตอนที่เขาเริ่มไม่มีความรู้สึกทางเพศกับผู้หญิงอื่น นั่นอาจมาจากสาเหตุทางกายภาพก็ได้

ไม่ใช่ตอนที่เขาเริ่มฝันถึงเธอในแง่ไม่เหมาะสมแล้วตื่นมาพบปฏิกิริยาทางร่างกายที่ไม่เหมาะสมยิ่งกว่า นั่นเขาเรียกฝันหลามก

แต่คงเป็นตอนที่เขาระลึกได้ว่าไม่อาจมีเธอเป็นเลขาฯ ไปชั่วชีวิต หัวใจของเขาบีบรัดเมื่อเห็นเธอเครียดเพราะทะเลาะกับครอบครัวของเขาแทนเขา และแทบหายใจไม่ออกเมื่อบังเอิญได้ยินเธอปรึกษากับฝ่ายบุคคลเรื่องลาออก นั่นเป็นตัวบ่งชี้ว่าเขาอาจตายได้ถ้าขาดเธอ แต่การสสารภาพความรู้สึกออกไปเท่ากับเสี่ยงให้เขาตายอย่างเฉียบพลัน

“ความสัมพันธ์มันต้องมีการเปลี่ยนแปลงอยู่แล้ว มีแค่ดีขึ้นหรือแย่ลง ลองมองอีกแง่ ถ้าแกไม่สสารภาพรักกับคุณอมม วันหน้าเขาอาจจะพาแฟนมาแนะนำให้แกรู้จักก็ได้”

“ไม่มีทาง เขาอยู่กับฉันเกือบตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง จะว่างไปมีแฟนตอนไหน” จอมทัพกล่าวอย่างมั่นใจ ชวนให้พนดลกโลกตาซ้ำอีกรอบ

“นั่นแหละปัญหา เลขาฯ ไม่ใช่เมีย ถ้าฉันต้องทนมองหน้าเจ้านายทุกวันตลอดเจ็ดปี ฉันคงเพลียสมองมาก และคงอยากลาออก

เร็วๆ นี้”

“ถอนคำพูดเลยนะไอ้หมอ พุดมาได้ อับมงคลมาก” ไม่รู้ทำไม หัวใจของจอมทัพจึงกระตุกวบเพราะคำว่าลาออก แต่เขาบอกตัวเอง ได้ในทันทีว่าเป็นเพราะเขากังวลเรื่องนี้ยิ่งๆ

เป็นจริงอย่างทีนพดลพุด คนเราไม่มีทางทนคนที่ไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่เพื่อนสนิทได้ตลอดชีวิต แม้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างจอมทัพกับ อสมมาเป็นอะไรที่มากกว่านายจ้างกับลูกจ้าง แต่มันก็ไม่ได้เป็นเรื่อง ยั่งยืน เขาต้องเปลี่ยนมันเร็วๆ นี้ ไม่อย่างนั้นเธออาจจะเปลี่ยนมันไป ในทิศทางที่เขาไม่พึงพอใจ

“จะว่าไปเลขาฯ ของแกก็ทำหน้าที่ยิ่งกว่าเมียอีกวะ”

นพดลพุดขณะหยิบโทรศัพท์มือถือมาอ่านหลังได้ยินสัญญาณ เดือนข้อความเข้า หากเป็นเวลาให้คำปรึกษาคนไข้เขาจะปิดเครื่อง แต่นี่เป็นการให้คำปรึกษาปัญหาหัวใจที่แก้ง่ายถ้าจอมทัพไม่ซี้ซัปลาต เขาเลยเปิดเครื่องเอาไว้ตามสบาย

“ออมส่งข้อความมาเหวอ”

จอมทัพเดาได้ถูกต้อง แต่นพดลยกโทรศัพท์มือถือหลบก่อน เพื่อนจะคว่ำได้ทัน และเพื่อรับประกันว่าเขาจะไม่ได้อ่าน หมอหนุ่ม เลยปิดเครื่องซะ

“ใช่ แต่เขาบอกว่าห้ามแกอ่าน บอกแค่ว่าแกอย่าเพิ่งเปิดเครื่อง ตอนนี้”

นั่นแสดงว่าเป็นปัญหาใหญ่ จอมทัพไม่สนใจคำเตือนใดๆ รีบ เปิดโทรศัพท์ของตนทันที ก่อนจะพบว่า...

“แบตหมด บ้าซะมิด ออมเตือนแล้วแท้ๆ ว่าให้ฉันซาร์จมัน ระหว่างขับรถ”

เธอทำหน้าที่เกินเลขาฯ ไปเยอะ และเขาผิดมากที่ไม่ดูแลเธอให้ ดี จอมทัพรู้สึกผิดมากพอจะหันไปแย่งโทรศัพท์มือถือของนพดลมาเปิด

ระหว่างนั้นก็ภาวนาว่าขออย่าให้เกิดเรื่องอะไรกับอสมานเธอไม่อยาก
ทำหน้าที่เลขาฯ ให้เขาอีกต่อไป

3

สามตำที่ทำให้เลขาฯ ลาออก

เลขาฯ ที่ทำงานได้ดีเกินร้อยห้าสิบเปอร์เซ็นต์ของจอมทัพ กำลังพิสูจน์ความสามารถทางด้านความอดทนอย่างไม่หยุดหย่อน ในเวลานี้

“เป็นเลขาฯ ไม่รู้เลยหรือไงว่าเจ้านายไปไหนและจะกลับกี่โมง” จอมขวัญถามด้วยน้ำเสียงกระด้างพร้อมด้วยประตดประชัน

พี่คนโตของจอมทัพไม่เคยชอบหน้าอสมมา เพราะเลขาฯ คนนี้ ทำให้ฝ่ายบุคคลซึ่งทำงานด้วยประสิทธิภาพพร้อมด้วยแบบทดสอบไว้สาระหลายร้อยข้อถูกกำจัดออกจากบริษัท

“คุณหนึ่งบอกว่าจะไปกินอาหารกลางวันแล้วก็ตีกอล์ฟค่ะ” ต่อให้รู้ อสมาก็ไม่บอก เพราะบรรดาพี่ๆ ของจอมทัพจะต้องโวยวายแน่นอนหากรู้ว่าน้องชายไปพบจิตแพทย์

“ตีกอล์ฟมันเอาไว้ไปกับลูกค้าวันหยุดไม่ใช่เหรอ” นิสัยจับผิดทุกอย่างเช่นนี้จะเป็ใครได้ ถ้าไม่ใช่จอมใจ

พี่คนรองคนนี้ไม่ชอบการทำงานของอสมมา ซึ่งส่งผลให้จอมทัพ ยืนหยัดตั้งบริษัทของตนเองจนมั่นคง ไม่ต้องกลับไปช่วยงานของครอบครัว

“ไม่รู้เหมือนกันค่ะ” อสมาปฏิเสธอย่างสุภาพ แต่หยุดการ

ระวานไม่ได้

“ไม่รู้อะไรสักอย่าง หนึ่งรับมาเป็นเลขาฯ ได้ยังไง” จอมรัก
แบ่ปากใส่ โดยไม่สนใจรักษาภาพลักษณ์รวมถึงอายุของตนที่เข้าสู่เลข
สามสิบสามแล้วเมื่อหลายเดือนก่อน อสมารู้ดีเพราะเธอเป็นคนหา
ของขวัญส่งไปให้เอง

พี่คนเล็กของเจ้านายไม่ชอบทุกอย่างที่เกี่ยวกับอสมฯ เพราะ
เลขาฯ คนนี้แย่งงานที่ควรเป็นของคนรู้จักไป แม้ว่าคนรู้จักคนนั้นจะ
เกี่ยวข้องกับอดีตคนรักที่เลิกราไปแล้วก็ตาม หน้าซ้ำต่อนั้นแม่ของ
พวกเธอยังแนะนำคนอื่นที่ดีกว่าให้ด้วย แต่จอมทัพปฏิเสธทั้งสองคน
เขาเลือกอสมฯ และไม่มีวันเปลี่ยน

“ไม่รู้แน่หรือ” ในฐานะคนเป็นแม่ลูกสี่และเมียทหาร จินตนา
มักจะมีสายตาเฉียบคมเสมอ แต่อสมฯ ก็ยังยิ้มและยืนยันกรานคำเดิม
ซึ่งทำให้โดนตำหนิมากขึ้น

“ถามเธอไปก็เท่านั้นแหละ ต่อให้รู้ก็ช่วยกันปิดอยู่ดี อย่างว่า
แหละนะ ยังไงเธอก็เป็นเลขาฯ คนสำคัญของตาหนึ่งอยู่แล้วนี่ ฉันจะ
ไปรู้อะไรดีไปกว่าเธอ”

ถ้าเทียบกับจอมใจแล้ว จินตนามีความต้องการเหนือกว่าหลาย
เท่าที่จะให้จอมทัพไปรับช่วงกิจการโรงงานผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเครื่อง
นอนของเธอ แต่เจ็ดปีก่อน นอกจากไม่ยอมทำตามความต้องการของ
แม่ ชายหนุ่มยังจับมือกับเลขาฯ ตั้งหน้าสร้างบริษัทของตนเองจน
สำเร็จ รวมกับเรื่องที่คุณเป็นแม่อยากให้ลูกชายจ้างญาติห่างๆ เป็น
ผู้ช่วย และไม่ชอบที่เขามีเลขานุการหญิงทำงานอย่างใกล้ชิด

จะบอกว่าอสมฯ เป็นศัตรูอันดับต้นๆ ของผู้หญิงทั้งสี่ก็ไม่ผิด แต่
ในฐานะเลขาฯ อีกเช่นกันที่ทำให้เธอยังคงทำหูทวนลม แม้วันนี้ความ
อดทนของเธอจะน้อยกว่าปกติก็ตาม

เจ็ดปีที่ผ่านมานอกจากไม่เคยมีวันหยุด ชีวิตของอสมฯ ก็ผูกติด

กับจอมทัพมาโดยตลอด ดังนั้นเธอจึงเป็นเหมือนคู่หู เหมือนหน้าไฟ เหมือนเพื่อนร่วมตายเวลาเขาหลีกเลี่ยงกิจกรรมในครอบครัวไม่ได้

ตอนแรกๆ อสมายังแอบบ่นที่เธอไม่ให้ความสำคัญแก่คนในบ้าน แต่หลังจากเผชิญหน้ากับคนบ้านนี้บ่อยๆ เธอก็เข้าใจแล้วว่าทำไมจอมทัพถึงหนีมาซื้อคอนโดมิเนียมน้อยๆตามลำพังระหว่างสร้างกิจการของตัวเอง ซึ่งเขาทำได้ดี เธอภูมิใจในตัวเขา ภูมิใจที่ตนเองมีส่วนร่วมแต่ก้ำกึ่งกับพฤติกรรมของเขาหลังจากเซ็นสัญญาที่พม่าเมื่อปีก่อน

อสมารู้สึกว่าช่วงนี้มีบางอย่างแปลกๆ เกี่ยวกับจอมทัพ เขาอ่อนไหวกับทุกคำที่เธอพูด ระแวงทุกอย่างที่เธอกระทำ เหมือนว่าเขาวิตกกังวลกับอะไรสักเรื่องที่ไม่อาจบอกเธอได้

เธอเป็นห่วงเขามากพอที่จะผลักดันให้ไปพบจิตแพทย์เพื่อแก้ปัญหา เพราะรู้สึกว่าเขากลัวๆ กลัวๆ ที่จะเปิดอกพูดกับเธอ และเวลานี้เธออยากให้คนในครอบครัวของเขาหันมาสนใจเขาบ้าง ไม่ใช่สนใจแต่จะมาหาเรื่องเขา และตอนนี้ก็มาหาเรื่องเธอ

ความรู้สึกส่วนใหญ่ที่เลขาฯ ในนิยายมอบให้เจ้านายคือตกหลุมรัก แต่อสมามีเพียงความเป็นแม่นมมอบให้จอมทัพ ขณะที่ผู้หญิงอื่นมองเขาแล้วตะลึงไปหลายวินาที เพราะหล่อเกินไปจนตั้งสติไม่ทัน แต่ผ่านไปเจ็ดปีความหล่อของเขาก็กลายเป็นความเคยชินอย่างหนึ่งสำหรับอสม่า เช่นเดียวกับพนักงานในบริษัทที่ไม่เคยริษยาเธอที่อยู่ใกล้ชิดสุดห่อ ก็จะอิจฉาแม่สามีไปทำไมกัน ที่สำคัญผู้ชายรูปหล่อที่เก็บเอามาเป็นของตนไม่ได้ ก็เป็นได้แค่สมบัติส่วนรวมเท่านั้น

พอนึกถึงเรื่องความรักของเจ้านาย หญิงสาวก็ลอบมองว่าที่ลูกสะใภ้ หรือจะพูดให้ถูกก็คือว่าที่ภรรยาของนายจ้าง จินดาวิ๊ไม่ได้มีอะไรเสียหายในสายตาของอสม่า เพียงแต่เอาแต่ใจไปนิด เห็นแก่ตัวไปหน่อย เธอรู้เพราะจอมทัพอัดข้อมูลด้านลบของผู้หญิงคนนี้ใส่หัวเธอ

ใครที่ลูกชาย หรือจะพูดให้ถูกคือนายจ้างของเธอไม่ชอบ เธอก็ไม่ชอบ ด้วย ยิ่งเวลานี้เมื่อถูกมองกลับแบบเหยียดๆ แต่เธอต้องฝืนยิ้มตอบ มันทำให้เธอรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นแม่ผัวที่โดนลูกสะไภ้รังแก อัดอั้น ตันใจเหลือจะกล่าว

ก่อนจะตระหนักได้เรื่องหนึ่งว่าเธอไม่ใช่แม่ของเขา แม่นมก็ไม่ใช่ วันนี้เธออยู่ตรงนี้ในหน้าที่เลขานุการ ให้คนอื่นเหยียบย่ำ วันหน้าเขาอาจจะ เป็นฝ่ายตำหนิเธอก็ได้ที่ดูแล้วว่าที่ภรรยาของเขาไม่ดีพอ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น เธอไม่ควรจะทุ่มเทชีวิตเพื่อใครสักคนจนหลงลืมตัวเอง

อสมากำลังบังเกิดความคิดบางอย่างที่ไม่ค่อยดีนักต่อจอมทัพ แต่มันก็สะดุดเมื่อเหล่านางมารเรียกร้องความสนใจจากเธอ

“จ้ะไปหาของกินมาที่ อุตส่าห์จะมากินข้าวกลางวันกับหนึ่ง ชะหน้อย เสียเวลาจริงๆ” หลังจากหาเรื่องเลขานุการ น้อยชายจนหน้าใจ จอมขวัญก็บ่นอย่างหงุดหงิด

พร้อมกับคำบ่นยาวเหยียด จอมขวัญและคนอื่นๆ ก็ร้ายเมามื้อกลางวันให้อสมามาบริการด้วย ซึ่งเรื่องนี้เลขานุการสาวพร้อมอยู่แล้ว ไม่ได้มีเพียงเพื่อนสนิทของจอมทัพเท่านั้นที่เธอรู้ความชอบส่วนตัว เว้นจินดาวิ เพราะเพิ่งจะเข้ามาในวงโคจรชีวิตของเจ้านายได้ไม่นาน

“ช่วงนี้จิ้นนี่กำลังไต่เตศอะ ไม่รู้ว่ถ้าสั่งเมนูอาหารลดน้ำหนัก จะหายากหรือเปล่า” จินดาวิออกตัวด้วยท่าทางเกรงอกเกรงใจ แต่อสมารู้เลยว่าผู้หญิงคนนี้ไม่เกรงใจเธอแน่ และก็จริงตามคาด

“เอาส้มตำไทยพริกเม็ดครึ่งนะคะ ก่อนใส่เส้นมะละกอดมสม แคร่รอตให้เอาถั่วลิสงโขลกให้แตก อย่าใส่ถั่วลิสงพริกกับ กระเทียมนะคะ มันจะไม่กรอบ รสเปรี้ยวน่า หวานตาม แต่อย่าหวาน มากไป แคลอรีจะสูง เส้นอย่าโขลกแรง มันจะขี้ก้า ก่อนตำบอกแม่ค้า ล้างครกให้สะอาด เช็ดครกให้แห้งด้วยนะคะ เดี่ยวกลืนปลาร้าจะติด มา จิ้นนี่แพ้กินปลาร้า อ้อ...จิ้นนี่แพ้งทูลด้วยคะ บอกแม่ค้าอย่าใส่

น้ำปลาผสมมะคะ ให้ใส่น้ำปลาแท้ จะให้ดีขึ้น น้ำปลาจากร้านสะดวกซื้อไปให้แม่ค้าก็ดีค่ะ เราไม่มีทางรู้หรือกว่าของที่เขาใช้ดีจริงหรือเปล่า ผักกั๊กแก้มเอาถั่วฝักยาวล้างสะอาดสามน้ำเท่านั้น”

ถ้าเมนูอาหารยังไม่ทำให้คนรับออเดอร์นิวฟันเป็นเลขแปด จินดาวิกียังมีเมนูเครื่องดื่มที่ทำให้เธอสมารถหาอะไรไปผูกคอตาย ได้ต้นผักชี

“เครื่องดื่มขอเป๊ปซี่แมกซ์ ถึงน้ำตาลจะศูนย์เปอร์เซ็นต์เท่ากัน แต่อย่าเอาไดคอสี่โรมานะคะ ยี่ห้อนั้นมันหวานไป ขอน้ำแร่เอเวียมาด้วยนะคะ น้ำที่ยกมาให้จินนี่ดื่มแก้วนี้ฝาดมากเลย ถ้าไม่ได้เอาน้ำประปามาให้จินนี่ดื่ม ก็คงไม่ได้ใช้เครื่องกรองน้ำที่มีแสงอัลตราไวโอเลตฆ่าเชื้อโรคซะไหมคะ”

ประโยคท้ายๆ ของจินดาวิกิทำให้ผู้หญิงที่เหลือเลือนแก้วน้ำออกห่างตัวพร้อมทำสายตาเฉียดฉันท ก่อนจะตัวตึงสายตาไม่พอใจมาทางอสมมา ประหนึ่งเธอยกน้ำผสมสารปรอทมาให้

มันไม่ใช่แค่เมนูรักษาหุ่นรอกแตกที่ทำให้วันคล้ายวันเกิดของอสมมาเป็นวันแห่งหายนะ แต่เรื่องนี้และเรื่องต่อจากนี้เป็นฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้เธอรู้สึกว่าตนเองอดทนมาพอแล้ว

หลังจากส่งครอบครัวตัวจอกที่แสนจะจิตใจกลับไปแล้ว อสมาก็ทำในสิ่งที่เธอไม่คิดจะทำมาตลอดนับจากวันแรกที่สบตาเจ้านาย เธอพิมพ์จดหมายลาออก!

“ถ้าแกยังไม่ยอมบอกว่าอมส่งข้อความอะไรมา นอกจากห้ามฉันเปิดเครื่อง ฉันจะแข่งให้แกหมดอารมณ์ทางเพศไปจนวันตาย”

คำสาปแช่งของจอมทัพคงน่ากลัวมากพอ หรือไม่มันพดลถึงสงสารอสมมาจนยอมเปิดมือถือของตนส่งให้เพื่อนดูข้อความพร้อมกับยอมเปิดปาก

“คุณออบบอกว่าแม่แแกและเจ้ทั้งสาม รวมทั้งคนที่ชื่อจีนนี่ เอ๊ะ! คนนี้ปะที่แม่แแกอยากได้เป็นสะใภ้...” นพดลถามโดยไม่เงยหน้าจากมือถือ และไม่สนใจการพยักหน้าของจอมทัพ

“...ทั้งห้าคนกำลังดักรอแแกอยู่ที่ออฟฟิศ คุณออบบอกว่าถ้าแแกกำลังเครียดให้กลับห้องไปเลย อย่าเปิดมือถือ แบบนี้คุณออบก็ต้องรับมือเองสิ น่าเห็นใจวะ” บอกข้อความทั้งหมดจบ นพดลก็เงยหน้าแสดงความคิดเห็นกับจอมทัพซึ่งตรงกับที่เขากำลังคิดอยู่

“ป่านนี้ออมคงโดนขย้ำละ” จอมทัพแทบจะคว่ำกระเป๋ากับโทรศัพท์มือถือวิ่งกลับไปบริษัทของเขาถ้านพดลไม่ขวางเอาไว้

“เฮ้ยๆ อย่าไป ฉันว่าแม่กับเจ้ๆ ของแแกเดาได้ว่าแแกคิดยังไงกับเลขาฯ ขึ้นแแกออกหน้าไปทะเลาะกับที่บ้าน สี่คนนั้นจะยังไม่พอใจเอาไว้แกลลารภาพรักเสรีจ๋ออยจู่มือกันไปร่วมรบละ”

“แล้วถ้าเป็นแแกจะปล่อยแพนให้โดนที่บ้านเล่นงานหรอ”

“แกก็ซีเรียสไป พี่ๆ แกไม่ได้โดนขนาดนั้นหรอก” น้ำเสียงของนพดลไม่ได้มันใจเต็มร้อย เพราะเขาเองก็รู้ว่าพี่สาวทั้งสามของจอมทัพเป็นจอมหาเรื่องขนาดไหน

จอมทัพแทบจะเรียกได้ว่าถูกหลงที่เกิดห่างจากพี่ๆ หลายปี ด้วยเพศและอายุจึงไม่ค่อยสนิทสนมกับพี่สาวทั้งสามมากนัก แต่คิดอีกที่เจ้ๆ ของเขาอายุห่างกันคนละปี จอมขวัญอายุสามสิบห้า จอมใจอายุสามสิบสี่ จอมรักอายุสามสิบสาม เกิดไม่ห่างกัน และเติบโตมาด้วยกัน แต่นอกจากร่วมมือกันเล่นงานน้องชายแล้ว เขาไม่เห็นว่ทั้งหมดจะรักกันดีเลย

จอมขวัญไม่ค่อยมีความสามารถทางด้านบริหาร ประกอบกับแต่งงานแล้ว จึงใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการจับผิดสามี แต่ทางนั้นบังเอิญมาจับธุรกิจคล้ายๆ กับจอมทัพ ทว่าไปไม่รอด จึงทำให้เขาโดนพี่สาวเห็บแถมเสมอ

จอมใจมีความสามารถมากที่สุดในบรรดาสามพี่น้อง แต่เธอดูแลโรงงานเพราะไม่มีใครยอมช่วยแบ่งเบาภาระให้แม่ ดังนั้นเธอจึงโทษจอมทัพที่ไม่ยอมกลับมาปรับปรุงกิจการทางบ้าน

จอมรักพยายามฉีกตัวออกมาสร้างธุรกิจของตัวเอง แต่ไม่เคยประสบความสำเร็จ เธอพยายามยึดยึดแนวคิดที่ว่าดีให้น้องชายไม่ว่าจะเป็นแบบทดสอบตอนสมัครงานหลายร้อยข้อ หลายครั้งก็ใช้เส้นสายยึดยึดพนักงานไว้ความสามารถมาให้ความ การที่จอมทัพไม่ยอมรับคนรู้จักของอดีตคนรักของเธอมาเป็นผู้ช่วย กลายเป็นชนวนให้พี่คนที่สามไม่พอใจ และพาลไปยังเลขาฯ ของเขา

จินตนาก่อร่างสร้างโรงงานเย็บผ้ามาด้วยตัวเอง จากธุรกิจครัวเรือนขยายขนาดมีพนักงานเป็นพันคน จนไม่มีเวลาเลี้ยงลูก โดยเฉพาะลูกชายคนเล็กที่พออายุสี่ขวบก็ต้องไปอยู่โรงเรียนประจำต่างจังหวัด พออายุสิบสองต้องไปเรียนต่อต่างประเทศ เธอตั้งใจอบสิ่งที่เธอสร้างให้จอมทัพสืบทอดกิจการ และปฏิเสธความคิดที่ว่าเขามีความฝันของตนเอง โกรธที่ยามเขาลำบากยังกีดกันผู้ต่อโดยมือสมายู่ข้างๆ หลังจากแข่งให้ล้มเหลวไม่สำเร็จ ก็เปลี่ยนเป้าหมายมาตำหนิเลขาฯ ที่มากความสามารถแทน

จินตนาที่มีเป้าหมายจะเลือกสามีที่ดีที่สุด เธอไม่ได้ทำผิดตรงไหน เพียงแต่จอมทัพมีความเห็นต่าง เขาคงเสียสมองไปแล้วถ้าอยากแต่งงานกับผู้หญิงเจ้ากี้เจ้าการเอาแต่ใจแบบเดียวกับคนที่บ้าน หลังสังเกตเห็นท่าทางปฏิเสธของเขา เธอเลยพาลไม่พอใจเธอสมมา เพราะสัญชาตญาณผู้หญิงบอกว่าเลขาฯ ของเขาเป็นอุปสรรค

สรุปก็คือ เจ๊ๆ ของเขา แม่ของเขา ผู้หญิงที่กำลังเลี้ยงเขาไปเป็นสามีชอบหาเรื่องเขา ขอบรังแกเลขาฯ ของเขา ซึ่งประเด็นหลังเขายอมไม่ได้

“พอเลย ไม่ต้องมาขวาง ฉันจะรีบกลับไปช่วยออม”

จอมทัพพยายามขับรถกลับออฟฟิศของตัวเองด้วยความเร็วสูงสุดเท่าที่จะทำได้ แต่การจราจรประเทศไทยไม่เคยเป็นใจให้คนเร่งรีบ

กว่าเขาจะกลับไปถึง แยกไม่ได้รับเชิญทั้งห้าก็กลับไปแล้ว เหลือไว้เพียงเลขาฯ ที่หน้าเคาน์เตอร์ชั้นสูงสุดพร้อมด้วยจดหมายลาออก

“ผมไม่เชื่อว่าจอมจะลาออกเพราะอยากไปทำธุรกิจส่วนตัว”

จอมทัพไม่ได้ฉีกจดหมายลาออกเป็นชิ้นๆ หรือทำท่าเกรี้ยวกราดตวาดก้อง แต่ท่าทางของเขาเหมือนพร้อมจะลงปด้นที่พื้น

เจ้านายนั่งบนเก้าอี้ขนาดใหญ่อยู่หลังโต๊ะทำงาน ส่วนเลขาฯ นั่งเก้าอี้เล็กด้านตรงข้าม ถึงตำแหน่งที่นี้จะแสดงถึงอำนาจที่เหนือกว่าของจอมทัพ แต่สีหน้าของเขากลับบอกว่าเขามีอำนาจเหนือกว่าเขาทุกด้าน เพราะจดหมายลาออกที่เธอเพิ่งจะยื่นให้เขาจะ让他ทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น

“คนเราทุกคนอยากก้าวหน้าค่ะ เหตุผลในการลาออกส่วนใหญ่ก็มีหลักๆ แค่สามอย่าง เรียงต่อ ทำธุรกิจส่วนตัว กับได้งานใหม่ที่ดีกว่า”

อสมายากจะเอื้อมมือไปตบปากปลอบใจ แต่นั่นไม่ใช่หน้าที่ของเลขาฯ รวมถึงการบอกเหตุผลที่แท้จริงในการลาออกของเธอด้วย แต่จอมทัพไม่ใช่คนโง่ที่จะมองอะไรไม่ออก

“เกี่ยวกับที่ครอบครัวผมมาวันนี้ใช่ไหม”

อสมายายามเก็บซ่อนอาการถอนใจเอาไว้ เธอส่งข้อความไปหานพดลไม่นาน จอมทัพก็โทร. กลับมาทันที แต่เธอเลือกปิดเสียงเอาไว้ และไม่ยอมรับสาย เขาก็ไม่ละความพยายาม ส่งข้อความมาบอกว่ากำลังขับรถมาช่วยด้านบรรดานางมารทั้งสี่ของบ้านเขา แต่ปัญหา

รถติดเป็นปัญหาคลาสสิกของเมืองไทย เธอไม่ได้โทษเขาในเรื่องนี้ ที่สำคัญเธอตั้งใจที่เขามาถึงล่าช้า ไม่อย่างนั้นอาจจะเกิดการทะเลาะวิวาทในครอบครัว ซึ่งคนนอกอย่างเธอไม่ควรเป็นสาเหตุ

งานเลขาฯ ล่าออกได้ แต่งานตำแหน่งลูกชาย น้องชาย ไม่มีใบลาออก อสมาอินดีที่จะปกปิดปัญหาที่นำพาให้เธอตัดสินใจลาออกจากงาน ดีกว่าให้จอมทัพไปทะเลาะกับคนในครอบครัว

“เรียกว่าจุดอิมตัวทางอาชีพดีกว่าค่ะ ฉันทำงานให้คุณมาเจ็ดปีแล้วนะคะ คนเราต้องมีความก้าวหน้าค่ะ”

“ถ้าออมไม่ยอมบอก ผมจะเรียกคุณเนตรฝ่ายบุคคลมาถาม” เมื่อต่างคนต่างไม่ยอมกัน จอมทัพก็เลือกใช้วิธีข่มขู่ ทว่าอสมาต่อต้าน

“นั่นแสดงว่าคุณหนึ่งไม่เชื่อคำพูดฉันนะคะ” เธอไม่ได้ทำเสียงแข็ง แต่เปล่งลำแสงคุณแม่กำลังโกรธใส่ เขาเลยใช้แววตาลูกชายอดอ่อนตอบโต้

“เป็นเพราะผมกลัวจะเสียออมไปต่างหากล่ะ ถึงได้พยายามหาทุกวิธีไม่ให้คุณทิ้งผมไป”

คำพูดของจอมทัพฟังพิลึกมาก แต่อสมามองว่าเด็กที่เติบโตจากเมืองนอกเลือกใช้คำพูดผิด เพราะนั่นมันเหมือนคำพูดที่เอาไว้เหนี่ยวรั้งแฟน ไม่ใช่เลขาฯ

“ออม คุณบอกผมมาเถอะ ยังไงผมก็รู้นิสัยคนที่บ้านว่าเป็นยังไง พวกเธอทำอะไรให้คุณโกรธถึงขั้นคิดจะลาออกได้”

จอมทัพไม่ปล่อยให้อสมามีเวลาหาเรื่องโกหกมากลบบเกลื่อน เขาเลื่อนมานั่งย่อตัวข้างๆ แก้วที่เธอนั่งอยู่ เทบจะเอาคางเกยตักขณะกุมมือซ้ายของเธอเอาไว้ด้วยสองมือของเขา แล้วซ้อนสายตาขึ้นมองอ่อนวอนให้เธอพูดความจริง

“บอกผมเถอะ ผมทนได้ทุกอย่าง ยกเว้นคุณไปจากผม”

กิริยาของเขา คำพูดของเขาเต็มไปด้วยความอ่อนโยน มากล้น

ไปด้วยการวิ่งวอน อสมารู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างแตะโดนหัวใจ สัมผัสแผ่วเบานุ่มนวลเหมือนลูบไล้ด้วยกลีบดอกไม้ คล้ายว่าจะเป็น ดอกกุหลาบ ตัวแทนของความรัก

แต่พริบตาเธอก็สะบัดความรู้สึกประหลาดให้พ้นไปด้วยตรรกะ ทางสมอง ตรงหน้าเธอคือเจ้านายที่เธอดูแลประดุจลูกในไส้มาตลอด เจ็ดปี เธออาจพูดแบบหญิงชราไม่ได้ว่าเธอดูแลป้อนข้าวป้อนน้ำ เช็ด อุจจาระปัสสาวะให้ชายตัวโตๆ คนนี้ แต่เธอดูแลเขาเป็นอย่างดีในทุก วิธีทางจนเธอแทบจะละอายใจหากจะคิดเป็นอื่นกับเขา

จอมทัพอาจจะเป็นผู้ชายคนโตของเธอได้ในบางขณะ อสม่า อาจจะเป็นมั่นมของเขานในหลายๆ คราว แต่คำว่ารักฉันหนุ่มสาวห่าง ไกลจากทั้งสองเป็นระยะทางหลายร้อยปีแสง

“สัมผัสค่ะ มันเป็นเพราะสัมผัส”

นึกถึงเหตุการณ์นั้นแล้วอสมาก็อยากจะร้องให้ ใครจะคิดว่า สัมผัสครกเดียวทำเลขาฯ รุนฆ่าไม่ตาย อึดยิ่งกว่าถ่านเอนเนอร์จีเซอร์ เช่นเธอคิดจะลาออก

ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างเลขาฯ สาวกับเจ้านายหนุ่มไม่ใช่ปัญหา รักฉันหนุ่มสาว ไม่ใช่เรื่องราวที่น่าฮอตฮิตดุดุฉินิยาย แต่เป็นเพราะ สัมผัสไทยครกหนึ่ง?

กระโดดต่อยเขาโดยไร้เหตุผล จอมทัพยังไม่โกรธเท่าทำ เลขาฯ ของเขาซ้ำใจ ชายหนุ่มไม่สนว่าเธอจะขัดขึ้นยังไง ดึงดันจะพา เธอไปไฟต์กับคนในบ้านของเขาให้ได้ ต่อให้เธอไม่ไป เขาก็จะไป แล้ว มีหรืออสม่าจะปล่อยยให้เจ้านายพลีชีพตามลำพัง

“ถ้าไม่มีเรื่องเลขาฯ นี่กลับบ้านไม่ได้เลยใช่ไหม” ออกตัวแรง ต้องยกให้จอมขวัญ แต่จอมทัพก็อORMเครื่องมาพร้อมตะลุยอยู่แล้ว

“มันเกี่ยวกับเรื่องที่เจ้ไปดำคนของผมาถึงบริษัทของผต่างหาก

ละครับ”

ชายหนุ่มเน้นชัดเจนพร้อมกับกวาดสายตามองพี่สาวที่ละคน จบลงที่แม่ซึ่งทำคอแข็ง โดยที่ข้างๆ มีว่าที่ลูกสะใภ้ที่แม่คิดจะยัดเยียดให้เขาทำสินหล้าลำบาก หากไม่รู้จักรักจินดาว่าเป็นการส่วนตัว เขาคงนึก ละอายที่มาไวยวายต่อหน้าแขก แต่เพราะรู้ และรู้ดีด้วยว่าเธอเป็นน้อง ตัวร้ายที่เจตนาชักชวนคนในครอบครัวของเขาไปหาเรื่องอสมมา จอมทัพ จึงไม่คิดว่าต้องเกรงใจ

“แหม แค่วิษัทยุทธจักรๆ ทำกำไรได้นิดหน่อย ถึงกับไม่เห็นหัว พี่ๆ เลยนะ” จอมรักกระแนะกระแหน

จอมทัพอยากจะพูดว่าต่อให้บริษัทของเขาทำกำไรได้น้อยกว่า นี่ครึ่งหนึ่ง หรืออาจแค่หนึ่งในสิบของผลประโยชน์ ก็ยังดีกว่าจอมรัก ที่วันๆ แบมือขอเงินจากที่บ้านไปอุดหนุนธุรกิจของเธอที่เปลี่ยนไปทุกๆ ปี และไม่เคยประสบความสำเร็จเลย แต่เวลานี้เขาไม่อาจพูด เพราะ ต้องรังตัวอสมมาไม่ให้ออกหน้าได้เถียงแทนเขา ซึ่งไม่สำเร็จ

“บริษัทของคุณหนึ่งไม่ได้กระจอกคะ และเขาก็ไม่ได้มาหาเรื่อง ใครก่อนด้วย”

อสมมาไม่สนว่าจอมทัพจะออกแรงแค่ไหนเพื่อรังเธอเอาไว้ข้าง กาย ดึงดันที่จะก้าวไปข้างหน้า ใช้ร่างที่เล็กกว่าครึ่งบดบังเขาเอาไว้ ไม่ให้ใครทำอะไรได้ แม้ฝ่ายตรงข้ามจะเป็นคนในครอบครัวของเขาก็ตาม

การกระทำของอสมมาช่วยให้หัวใจของจอมทัพอบอุ่นอยู่เสมอ ไม่ว่าใครจะมองเขาเป็นเช่นไร ในสายตาของเธอเขาเป็นคนที่มากความสามารถ และเธอพร้อมจะเป็นแรงสนับสนุน แล้วในกรณีนี้เป็นตัวขวาง ปกป้องเขาจากอันตราย ชายหนุ่มจำไม่ได้ว่ามารดาของเขาเคยทำ เช่นเดียวกันนี้ไหม มีความเป็นไปได้มากกว่าจินตนาจะชิงตำแหน่งเขา โดยไม่สนใจอะไรเลย

“นี่เป็นเรื่องในครอบครัว มีที่ให้เธอสอดปากด้วยเหรอ” ตาม
คาดที่จินตนา มักจะร่อนงานในจังหวะสำคัญ

ตามหลักจอมทัพควรจะให้ความเคารพมารดา แต่เนื่องจาก
ตลอดเจ็ดปีที่ผ่านมา หรืออาจจะตลอดชีวิตของเขา จินตนามักจะอยู่
ฝ่ายตรงข้ามกับเขา คอยบั่นทอนกำลังใจ และเป็นคนที่ทำให้เรื่องดำเนิน
เขาทุกด้าน วันนี้เขาเลยเพิกเฉยต่อคำว่ากตัญญู

“ออมมีสิทธิ์จะพูดครับ ในเมื่อมาพาเจ๊ๆ ไปหาเรื่องเธอที่บริษัท”

“ฉันก็แค่จะไปเยี่ยมแม่บ้าง หรือฉันไม่มีสิทธิ์หวังว่าแกจะกินอยู่
ยังงั้น”

ทำไมจอมทัพจะจำไม่ได้ว่าจินตนาแข่งเขาให้ล้มจม ให้อยู่อย่าง
ยากลำบากเพราะตัดสินใจไม่รับช่วงกิจการของเธอ และถ้าห่วยเขาจริง
ไม่ได้เจตนามาหาเรื่องอสมมา ถ้าไม่พบเขาก็ไม่จำเป็นต้องกินอาหาร
กลางวันนั้น และสั่งเมนูประหลาดให้เลขาฯ ของเขาลำบากใจ

“จินนี่ขอโทษนะคะ เป็นเพราะจินนี่เรื่องมากเอง ไม่นึกว่าคุณ
ออมจะโกรธ แกล้งให้จินนี่กินของไม่ดี พี่ๆ ของคุณหนึ่งทนไม่ไหวเลย
ช่วยจินนี่” จินดาวิแสรั่งพูดด้วยท่าทางน่าสงสาร แต่เหมือนเป็นการ
ราดน้ำมันลงบนกองไฟ

“โอ้เมนูส้มตำพิสดารของคุณไม่ได้เรียกว่าเรื่องมากหรอกครับ
มันเรียกว่าโรคจิต” จอมทัพตอกหน้าจินดาวิชนิดไม่เหลือไมตรีเอาไว้
ให้สานต่อภายหลัง

“หนึ่ง!!!” สีเสียงประสานกัน แต่เขาไม่สนใจจะห้ามปากตัวเอง

“เจ๊ๆ ก็เหมือนกัน เอาพริกมาประกอบร่างหาหลักฐานเนี่ยนะ
ฉลาดมากครับ แต่ช่วยเก็บความฉลาดไปไว้ที่อื่นด้วย หรือไม่ก็ช่วยเอา
เวลาไปตั้งสติให้ดี แล้วถามว่าพริกสองเม็ดกับพริกเม็ดครึ่งมันต่าง
ขนาดทำให้ใครตายได้หรือเปล่า ถ้ากินเผ็ดไม่ได้ก็อย่ากิน”

ก่อนจอมทัพจะบึ้งตึงมาทวงความยุติธรรมถึงบ้าน อสมมาแล้วแค่

คราวๆ ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เขานึกภาพตามได้อย่างชัดเจน

มือเที่ยงหายนะ จินดาวิสัยล้มตัวไทยพริกเม็ดครึ่ง อสมายพยายามใช้ความหน้าด้านขั้นสูงสุดต่อรองกับแม่ค้า และจ่ายเงินเป็นสองเท่าของราคาปกติ แต่อาจเพราะความหั่นไส้เมนูเรื่องมาก แม่ค้าจึงอาศัยจังหวะที่เธอต้องก้มหน้าอ่านข้อความในโทรศัพท์รับออเดอร์ ร้อยแปดที่ห้าแยกไม่รับเชิญสั่งเพิ่ม เต็มพริกอีกครั้งเม็ดลงไป แล้วก็เป็นอย่างที่จอมทัพบอก ความต่างแค่นั้นไม่เคยทำให้ใครตาย แต่เจ้าของเมนูกลับร้องไห้ บอกว่าเผ็ดแทบตาย ร่ำร้องให้คนช่วยจนโกลาหลไปหมด เจ้ทั้งสามของเขาก็สวมวิญญาณนักสืบโคนัน วิจัยพริกในงานก่อนจะตรวจซากพบส่วนหัวกับส่วนปลายอย่างละสอง แล้วสรุปว่าอสมางใจกลั่นแกล้ง

จินตนาอาศัยฐานะผู้อาวุโสปิดห้องประชุมทำเป็นห้องเย็นเพื่อตั้งข้อหา มีทั้งจงใจเพิกเฉยคำสั่ง พยายามรั้งแถวที่เจ้านายไปจนถึงไม่เห็นหัวใคร เบ็ดเสร็จทั้งหมดใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงครึ่ง เสียตายก็แต่จอมทัพถูกรถติดขัดขวางจนไปถึงช้าเกินกว่าจะปกป้องเลขชา และหากอสมายอมเล่าตั้งแต่แรกว่าถูกรังแก เขาจะพุงมาเอาเรื่องบรรดาสตรีโรคจิตทั้งห้าโดยไม่ให้เธอเสียเวลาพิมพ์จดหมายลาออก

“สรุปก็คือฉันจะยุ่งอะไรกับเลขชา ของแกไม่ได้เลยใช่ไหม”
จินตนาโกรธจนตัวสั่น

จอมทัพรู้ว่าถ้าอยู่ต่อคงเปลืองพูดอะไรที่อกตัญญูมากไปกว่านี้ จึงดึงมืออสมาช้อนรถกลับไปด้วยกัน

“คุณหนึ่งคะ กลับไปขอโทษคุณเจ๊ยากันดีกว่าไหมคะ” อสมารู้ว่าใครผิดใครถูกในเรื่องนี้ แต่เธอยอมให้เจ้านายกลายเป็นฟรีเซนต์อร์ลูกอกตัญญูไม่ได้

“ไม่ละ พูดกันไม่รู้เรื่อง” จอมทัพรู้ว่าตัวเองใช้อารมณ์มากเกินไป แต่การเห็นจดหมายลาออกของอสมาก็ทำให้เขาขาดสติ จะว่าไปเขา

ไม่กังวลเรื่องทำคนที่บ้านโกรธเท่าที่จะแก้ไขปัญหาของเธอยังไง

“เลขาฯ กับเจ้านาย วันหนึ่งก็เป็นคนอื่นได้นะคะ แต่แม่ลูกพี่น้อง ยังไงก็ไม่มีวันเปลี่ยน”

ความพยายามเกลี้ยกล่อมของอสม่าทำให้จอมทัพเครียดขึ้นเรื่อยๆ ถึงจุดหนึ่งเขาก็จอดรถข้างทาง แล้วหันไปส่งสายตาขอร้องเธอ หญิงสาวเองก็ทนใจแข็งได้ไม่นาน สุดท้ายความรู้สึกเป็นแม่ก็ทำให้ต้องยกมือลูบป่าปลอบใจเขา ชายหนุ่มจึงถือโอกาสอ่อนวอนเสียงอ่อนเสียงหวานแบบที่เขาเองยังชนลูกชู้

“อย่าลาออกเลยนะออม มันน่าอายมากนะ ถ้าจะลาออกเพราะล้มตำครกเดียว”